

AUSTRALSKÉ

LISTY

IN AUSTRALIA POSTAGE PAID
IN AUSTRALIA POSTAGE PAID

AUSTRALSKÉ LISTY

ČÍSLO 45 KVĚTEN 1995

Print Post Approved
PP 242296 / 00084

\$2.60



Královský letohrádek Hvězda
1555 - 1556

L. & G. Pergl

Česká Optická Firma



57 Pelham Street
CARLTON VIC. 3053
Tel: (03) 663 6242

All International Office Machines

Prodej a opravy nových a starších
"typewriters, photocopiers & faxes"
dílňa a obchod: **390 BOTANY ROAD**
ALEXANDRIA,
N.S.W. 2015

Tel: **319 0648** nebo **214 7402**
Václav Novák: 30 6781

CAR RENTAL V & H AUTOS

Usnadní váš pobyt v Evropě
Plně pojištěné a servisované vozy
\$ 20 na den

Možnost odvozu z letiště Ruzyně a Vídeň
Podrobné informace Tel/Fax: (02) 673 2273
A.H. Tel/Fax (02) 625 2577

ODBOBNÝ ZUBNÍ LÉKAŘ

Dr Jan ROSA
nabízí své služby.

v **"MEDICAL & FITNESS CENTRE"**
roh Acacia a Florinbunda Ave
Glenmore Park NSW 2745

Objednávky denně
na čísle: **(047) 332 956**

Hledáte příbuzné a známé?
Nabízíte služby a servis?
Máte zájem o seznámení?
Využijte

AUSTRALSKÉ LISTY !!!



CONTACT

P·R·I·N·T·I·N·G
A.C.N. 002 887 238

NAVRHNEME
GRAFICKY UPRAVÍME
KVALITNĚ VYTISKNEME
BAREVNĚ I ČERNOBÍLE
KATALOGY
OBCHODNÍ DOPISY
REKLAMNÍ NABÍDKY
SVATEBNÍ OZNÁMENÍ
VIZITKY
a další

Unit 4, 175 Gibbes Street
CHATSWOOD, N.S.W. 2067, AUSTRALIA
Tel. (02) 417 8555 Fax. (02) 417 5510

APPLIED COMPUTER SYSTEMS (Australia)

dodáváme celé systémy 'software' i 'hardware' pro
MANUFACTURING, ENGINEERING
DESIGN, CAD/CAM
DESKTOP PUBLISHING
JOB COSTING, ACCOUNTING
MULTIMEDIA, DESKTOP VIDEO
České, EASTERN & WORLD FONTS
BUREAU SERVICE & TRAINING

7 Boonah Street
WENTWORTHVILLE
NSW 2145

Tel: 02 636 1873
Fax: 02 631 2024
Mobile: 018 288 477

SONY CIS

Bon Voyage

Shop 6 Royal Arcade
175 Oxford Street
Bondi Junction 2022 NSW

Tel 02 387 1333
Fax 02 389 8028

Připravujeme speciální zájezdy do
lázní v České i Slovenské republice.
Zařizujeme letenky, zájezdy
zajímavé výlety vlakem.
Zajistíme pojištění, cestovní šeky,
poskytujeme veškerý servis,
vše za vynikající ceny.
volejte Barboru - 387 1333

Chtěl bych stát na pobřeží

Josef Fousek

Chtěl bych stát na pobřeží
A dýchat vůni soli
Dopis bych napsal do láhve od kofoly
Že hledám přítele
A trochu vlnitých vět
Který by mi řekl
Co je to vlastně tenhle svět

Volám a křičím
Zpívám a ztrácím síly
Pojďte sem lidé
Na malou chvíli
Srdece na dlani mám
Jsem bezbranný
Za láskou klopýtám

Chtěl bych stát na pobřeží
A dýchat vůni dále
Zbavený depresi šarvátek a válek
Do písku bych napsal
A do útesů vryl
Dovolte mi lidé
Abych vás pozdravil

Chtěl bych stát na pobřeží
Jak opuštěné vraky
Co nikdy nevyplují a věří na zázraky
S tou vírou člověčí
V nekonečný svět
Hledáme přátelství
A trochu vlnitých vět.



Vážení čtenáři Australských listů, milí přátelé!

Na konci měsíce března tohoto roku se přihodila událost, která se v životě české komunity v Austrálii (a samozřejmě ani v životě českého velvyslanectví tamtéž) nestává právě často. Na návštěvu Austrálie a Nového Zélandu zavítala hlava našeho státu, prezident České republiky Václav Havel. Návštěva se uskutečnila na pozvání generálního guvernéra Billa Haydena a pak prezident se setkal též s guvernéry jednotlivých navštívených australských států.

Již z televizních pořadů a z ohlasu v australském tisku v období před návštěvou bylo zřejmé, že australská strana jí přikládá mimořádný význam, a průběh návštěvy samotné to plně potvrdil. Pan prezident získal světový primát, když se hned po příletu do Austrálie setkal s jejími původními obyvateli při návštěvě národního parku Kakadu, což australské představitelé při svých rozhovorech s prezidentem vysoce oceňovali.

Sokolové v Sydney připravili panu prezidentovi a jeho choti velkolepé přivítání a svým srdečným přijetím hned rozptýlili případné obavy, které snad ze svého prvního setkání s naší krajskou komunitou v Austrálii choval. Já osobně jsem měl největší radost z povýšení nejstaršího Čecha v Austrálii, devadesátiosmiletého plukovníka Jana Nováka, do hodnosti generálmajora, k němuž během setkání došlo. Jinak ovšem byla na pořadu i hudba a tanec, a není tudíž divu, že počet zájemců o vstup do Sokola více než dvojnásobně překročil možnosti pořadatelů.

V Canbere vedle nezbytných formalit (uvítací ceremoniál s dělovými salvy na přivítanou, návštěva War Memorialu) byly hlavním bodem prezidentova programu oficiální rozhovory s australskými státními představiteli, z nichž zejména setkání s předsedou vlády Paulem Keatingem bylo nadmíru přátelské. Mnozí z vás pak tněli možnost zhlédnout (ať už živě či v přímém televizním přenosu) prezidentův projev v National Press Clubu.

V Melbourne byl pan prezident neméně přátelsky přijat premiérem vlády Jeffem Kennettem, na letišti se stihl bleskově setkat s populární skupinou Rolling Stones a po setkání s krajaný, kterých se do budovy radnice dostavila snad tisícovka, vznikla při prezidentově odchodu pěkná tlačénice. V této souvislosti bych chtěl požádat o pochopení ty z vás, kteří neměli možnost osobně Václava Havla pozdravit a potřást mu rukou. Věřte, že zde v Austrálii i na Novém Zélandě nebylo v silách pana prezidenta se setkat se všemi, i když by to byl jistě rád učinil. A tak v celé řadě velkých měst jako Adelaide, Brisbane, Canberra, Darwin, Perth či novozélandský Auckland nebylo možno zvláštní setkání s krajaný uskutečnit.

Pro pořádek si ještě uvedme hlavní výsledky prezidentovy návštěvy v

Stručný přehled rubrik

Poděkování krajanům	01
Loučení s V. Havlem	02
Zbytečná skromnost	03
Padesát let po květnu 1945	04
Matky vojáků	05
Zprávy	06 - 07
Hus a husité	08 - 09
Pozdě ale přece	10
Dvě výstavy	11
Nad dopisy čtenářů	12
Kultura	13
Navštivte Abu Simbel	14
Z tajů krás české řeči	15
Perly a perličky	16

Austrálii. České republice byla přislíbena podpora Austrálie při vstupu mezi ekonomicky nejvyspělejší země světa, sdružené v OECD. Poté, co ČR splní poslední formální podmínku, tj. zavedení plné konvertibility koruny, by k tomuto vstupu mohlo dojít ještě v průběhu tohoto roku. Naše země naopak přislíbila Austrálii podporu v její kandidatuře na místo nestálého člena Rady bezpečnosti OSN. Austrálie rovněž ve všeobecné rovině podpořila zařazení ČR do Evropské unie i do NATO.

Mistopředseda české vlády a ministr financí Ivan Kočárník, který společně s generálním guvernérem České národní banky panem Tošovským a prvním náměstkem ministra zahraničních věcí panem Vondrou pana prezidenta doprovázeli, podepsal v Canbėře se svým australským protějškem dohodu o zamezení dvojího zdanění, velmi důležitou pro české i australské podnikatele. Rovněž obchodní mise, která zde ve stejné době pobývala a jejíž program se místy s prezidentovým překrýval, byla podle prvních zpráv úspěšná - mise uspořádala obchodní semináře v Sydney, Melbourne a Brisbane, během nichž došlo k podpisu řady obchodních dohod, z nichž "nejviditelnější" zřejmě bude prodej vozů Škoda Felicia v Austrálii.

Dovolte, vážení přátelé, abych na závěr z celého srdce poděkoval všem, kteří se jakýmkoliv způsobem na přípravě prezidentovy návštěvy podíleli. Uvědomuji si, že často nebylo snadné dodržet všechny požadavky, změny i drobné detaily, kterými je zákonitě taková návštěva doprovázena. Spokojenost pana prezidenta i jeho hostitelů při odletu české delegace z Austrálie však svědčí o tom, že vynaložená námaha nebyla zbytečná, a já jsem pevně přesvědčen, že na svůj pobyt v Austrálii i na svá setkání s naší komunitou zde bude dlouho v dobrém vzpomínat.

RNDr. Jaroslav Suchánek
velvyslanec České republiky

Loučení s návštěvou Václava Havla v Sydney

Jan Jirásek

"Veni vidi vici", přišel jsem, viděl jsem a zvítězil jsem - v lidských srdcích, mohl by si pro sebe říci pan prezident jako člověk, který patří lidu - když se ve Frenchs Forest před sokolským Národním domem se svou paní loučil po zdařilém večeru a odjížděl do tmavé noci. Sydneyské panorama s přístavem, kam vedly jeho další kroky, přitom zářilo na obzoru. Přijel jako vítaný návštěvník mezi své, krátce pobyl a tolik toho při tom postihl a odešel ještě více náš. Vše se přihodilo v rozpětí zhruba dvou hodin, ale jakou stopu za sebou zanechal v myslích a srdcích několika set účastníků setkání v tento paměťihodný pondělní večer, dne 27. 3. 1995.

Odtud vedly jeho kroky k setkání s hereckým světem do australského prostředí Lord Nelson Hotelu ve čtvrti The Rocks blízko přístavu. Srdečnost a opravdový zájem vytvořily přátelskou kolegiální atmosféru při setkání s australskými režiséry, herci, kteří zde vystoupili před lety v jeho hrách. V dobách, kdy byl pronásledován a vězněn a kdy bylo naprostou utopií uvažovat o tom, že se zde jednou herci sejdou se svým autorem. Také na tomto setkání byla patrná vděčnost a úcta ve sledování pravdy.

Při poslechu krátkého projevu Václava Havla v sokolském Národním domě vyniklo, co vše se dá vyjádřit v několika ucelených větách v jadrném čistém jazyce bez přebytečných slov, v nichž je vyvážen cit, rozum i zamyšlení a vyjádřeno poděkování za přijetí, za ocenění pomoci v minulosti a povzbuzení pro budoucnost.

Záměrem těchto slov není nadsazovat a hledat nadpřirozený původ souznění obecného lidu s občanským projevem oblíbeného prezidenta, který promlouvá ke každému jeho vlastní řečí a vyjadřuje za nás nevyslovené myšlenky. Neobyčejný člověk, který vyvolává všude, kam vkročí, soustředěnou pozornost, přináší svůj vnitřní klid a předává jej druhým jako by nesl charisma proroka, který si je jist svým poselstvím. Je k němu snadný přístup a chová se ke každému jako blízký člověk, dovede vždy nalézt pravé slovo a není situace, která by jej vyvedla z míry. Prostě vždy a všude vítaná a milá návštěva. Pani Olga je mu při tom dokonale oporou.

Ano, poznali jsme svého prezidenta při nedávném setkání, které se podobalo ohňostroji. Ale ono nejde jen o momentku ve chvíli nadšení a nejde jen o společenskou událost tohoto australského podzimu. Obraz má poněkud širší škálu barev od dob, kdy dnešní prezident byl politickým vězněm a jeho hry byly i v Austrálii hrány již v roce 1979. To byla doba Charty 77, doba Výboru na ochranu nespravedlivě pronásledovaných, ve kterých hrál Václav Havel čelnou roli, ale zdaleka neměl tak veliké publikum jako dnes. Skromné zde bylo publikum ještě v červnu 1989, v době jeho nového uvěznění, kdy se v Sydney ještě hrála jeho nová hra. Z té doby se dá opakovat recenze, že "Žádná lež netrvá na věky, spravedlivost má své místo na zemi, když ji k tomu pomáháme vytrvalostí v pravdě a vírou v lepší svět". Jak případně si to připomenout při letošním setkání.

Dnes Václav Havel nepromlouvá jen ke svým věrným doma nebo v exilu, překročil hranice domova do různých směrů světa a má pro něj své osobní poselství z dob temna přes světlý dnešek do slušné, spravedlivé a jasné budoucnosti. V té podle jeho slov v National Press Club v Canbėře "láska k bližnímu je centrálním příkazem znesvářených kultur" a "jediná šance dnešního světa a dnešní civilizace je v jasném vědomí jejich multikulturnosti, v jejím radikálním zniternění a v jejím pokusu hledat společné spirituální kořeny všech kultur jako to, co spojuje všechny lidi." Je si jenom přát, aby toto poselství Václava Havla v jeho nové úloze originálního autora a politika mělo na světovém fóru i doma co nejpozornější publikum.



ZBYTEČNÁ SKROMNOST

Jaroslav Kovářiček

O našich národních vlastnostech mohli bychom vésti dlouhé debaty, většina z nás by se asi snadno shodla na tom, že my Češi a Moravané nepatříme mezi vášnivé nacionalisty. Spíše naopak, jak můžeme běžně pozorovat právě v emigraci, náš člověk se snadno přizpůsobí cizímu prostředí a až na vzácné výjimky rozpustí se česká národnost v cizím jazykovém moři. Připadá mi to sice někdy politováníhodné, dávám ale přednost této "národní skromnosti" před pošetilostí divokého šovinismu, jehož zběsilost pravidelně vybuchuje po celém světě. Ale ani když nepropukává přímo v projevy nesmířitelné nenávisti, přepjaté vlastenectví lehce vede k nabubřelosti a směšné pyšle. Důležité je, že jsme si vždy udrželi dostatek národního sebevědomí a tomu, abychom jako národ nejen přežili ale vskutku plně žili. Nebylo to v tom rušném prostoru střední Evropy vždy snadné, vydrželi jsme však a je záhodno vytrvat i nadále. Proč?

Jak jsem se nedávno dočetl v australském BULLETINU, jazykovi odborníci z Americké společnosti pro rozvoj věd předpovídají, že do konce příštího století zanikne až 95% z více jak 6 000 hlavních jazyků používaných ve světě dnes. Proto se například novozélandská vláda nedávno rozhodla podporovat výuku tradičního jazyka Maori. Svět, ve kterém se ztrácí jazyky, tradice a kultury ztrácí sám rozmanitost a stává se nudnějším. V jednotlivých jazycích jsou také zakódovány zkušenosti a poznání mnoha generací, se ztrátou jazyka ztrácí se i důležité informace. Víme sami moc dobře, jak těžké je mnohdy překládat z češtiny do angličtiny či naopak. Při překládání poezie zmizí často právě to nejpodstatnější, totiž poetické využití toho kterého jazyka. Jedním z charakteristických znaků národa je jeho osobitá řeč, nejde však jen o jazyky, jde o mnohem více.

I když v každém národním kolektivu najdeme širokou škálu lidských typů a charakterů, přece jen všichni mají některé společné vlastnosti, vytvořené

žítím v podmínkách daného prostředí. Jejich zkušenosti a prožitky odrážejí se nejen v jejich jazyce, ale i tradicích, rituálech, kultuře vůbec. Tyto jedinečné národní hodnoty nejen obohacují život všeobecně, slouží hlavně k přežití a žití. Ztratí-li nějaká etnická skupina svoji svěbytnou kulturu následuje zpravidla její fyzický úpadek a posléze zánik. Dobře to můžeme pozorovat u australských domorodců, jejichž přežití pomohly zbytky originální kultury, které se jim podařilo si uchovat. Většina původních australských národů však vyhynula (lépe řečeno - byla vyhynula). Pro ty zbývající je těžko přijmout "civilizaci" anglických okupantů, neboť nevyhovuje jejich specifickým potřebám. Zároveň možno i sledovat, jak importovaná kultura bílých osadníků, která nevzešla ze zkušenosti tohoto životního prostoru, byla "úspěšná" jen dočasně a dnes již se zřetelně projevují její škodlivé vlivy na prostředí. Národnost tedy nutno považovat za více než pouhou folkloristickou ozdobu.

Národnost, s veškerým souborem svých hodnot, váže se zpravidla na určitý životní prostor, z vyššího hlediska je proto vskutku lhostejno, zdali se náš český živel ve světě zachová či rozplyne. Stejně jako dříve v exilu zůstává i dnes naše nyní už jen emigrantská diaspora zajímavým průběžským kamenem kvalit české národnosti. Tímto způsobem totiž můžeme být své vlasti nesmírně prospěšní, bez ohledu na to kolik lidí tam nebo tady si to vůbec uvědomuje. I když dlouholeté žití uvnitř jiného národního společenství zanechává na nás svůj vliv a postupně mění náš hodnotový systém, na dně naší duše (či chcete-li "vědomí") zůstává ta v dětství naladěná tónina naší osobnosti, tónina česká. Tu nemůžeme přeladit, ani kdybychom chtěli, můžeme ji toliko přehlušit.

Náš národ řadí se svou kulturní vyspělostí k těm předním ve světě, za svoji národnost se tedy stydět nemusíme. Nikdo by neměl mít důvodu stydět se za to, čím se narodil, jsou ale momenty, kdy není příjemno být třeba Němcem, Japoncem či Srbem, když viny toliko většiny počnou se svalovat na každého jednotlivce. Nám takový problém nehrozí, tomu budme rádi. Jako národ jen střední velikosti dali jsme nejen sobě ale i světu mnohem mimořádné jedince. Jejich úspěch nebyl by ale možný bez životodárného

zázemi, tedy bez podpory řadových lidí. A v tomto směru spatřuji záhadný mý rozpor. Ve světě znatelně prosazují se naše osobnosti mimořádné (umělci, vědci, sportovci), sotva znatelně však lidé běžní, i když i oni mají mnohé co poskytnout. Jakoby tu nebylo co českého nabídnout pro potřeby všedního dne. Podivuji se kupříkladu nad tím, jak málo je tu českých restaurací, i když české kuchařky kdysi živily Vídeň. Ne že bych považoval to naše vepřové se zelím za kulinářský skvost, tomu beztak lépe si co nejdříve odvyknout, jsou ale jiné možnosti, mnohem lákavější, jako ovocné knedlíky, bramborové saláty atd. Dietní hrůzu zvanou McDonald hamburger prosadil ve světě sice Čech Ray Kroc (povoláním rozhlasový hudební režisér), k němu se ale hlásit nemusíme. Podívejme se jen nad tím, jak skvěle se uplatnili takoví Italové s těmi jejich těstovinami (pasta), o jejichž lahodnosti se žádné ódy pěti nedají. Bylo by však možno vytvořit pro svět nějakou vskutku elegantní českou kuchyni? Ale ani v malém neviděl jsem ještě české zastoupení při různých těch multikulturních poutích, kde má stánek s občerstvením kdekdo. A jsou tu také znamenité festivaly lidové hudby, jak to, že tam nezní česká dechovka nebo proclitý moravský zpěv s cymbálkou? A kolik je tu ještě jiných oborů, kde naši lidé vynikají? Budu potěšen, když mne na stránkách těchto Listů někdo doplní či opraví.

Vím, že je mezi námi v emigraci značný počet šikovných a talentovaných lidí. Ten talent i vědomosti souvisí pevně s prostředím, z kterého jsme vyšli. Šířením všeho českého, což jest ušlechtilé a kvalitní, můžeme nejen splácet svůj zřejmý dluh vlasti ale dobře se zabavovat, ba i přivydělávat si. Připadá mi však, že našim problémem stále ještě je jakási národní ostýchavost, nebo že by nedostatek národní sebedůvěry i sebevědomí? Pokud by kdo chtěl dělat z nouze ctinost a vydával tento jev za projev skromnosti, tak mám jen jednu odpověď: Taková skromnost je proklatě zbytečná.

Padesát let po květnu 1945

Bořek Šindler

Když v květnových dnech roku 1945 utichla děla a utichly poplachové sirény, byl evropský kontinent snad tou nejzbedačenější skvrnou naší planety. Poražené a okupované Německo se zničenými městy bylo výslednicí zločinných snů Adolfa Hitlera. Z otevřených bran věznic a koncentračních táborů se ploužily stíny lidských bytostí osvobozených spojeneckými armádami. Úplně posledním takovým tábořem byl Terezín a úplně posledním osvobozeným městem byla Praha. Byli poraženi a byli vítězové. Mezi vítězi bylo i Československo.

Na rozdíl od svých fašizujících sousedů na východě a jihovýchodě stáli Češi i v druhé všeevropské válce tohoto století na straně západních spojenců a demokracie. V roce 1918 obnovili stát předtím policený rakouskými Habsburky a prohraný kdysi také vlastní krátkozrakostí. V květnu 1945 se Československo těšilo z naděje nové svobody, byť už jeho nejvýchodnější část, Podkarpatská Rus, tehdy klesala do sovětského propadlístě. České naděje však byly zhrzeny a v rámci nové evropské konstelace "připadla" jejich země do sféry sovětské nesvobody.

Těsně před začátkem druhé světové války, v době naší největší nouze, nás naši spojenci, Francie a Británie, opustili. Spíše zradili než opustili, ba přímo nám nařídili - údajně v zájmu evropského míru! - vzdát se Hitlerovi a vydat Němcům skvělá vojenská opevnění a prvotřídní vyzbroj bez boje. Republika byla pak už na podzim 1938 rozkouskována, Sudety okupovali Němci, Těšínsko Poláci, a celé jižní Slovensko s Košicemi a jih Podkarpatské Rusi Maďaři - ti všichni se vrhli na Československo jako dravci. V březnu 1939 pak Němci zřídili v Čechách a na Moravě Protektorát, Maďaři okupovali zbytek Podkarpatské Rusi a slovenští fašisté provolali loutkový Slovenský štát Čechům a spojencům nepřátelský. Ten pak celou dobu válčil po boku Hitlera, a jen vyjimečnému úsilí Beneše se podařilo Slovensko nezařadit mezi poražené.

Západní spojenci nepřestávali během války uznávat pomnichovské hranice. Vháněli tak Beneše přímo do objetí Kremle. Tato situace se změnila až ku konci války - a to už bylo Československo poutáno spojeneckou smlouvou se Sovětským svazem. Snad teprve Benešova cesta do Moskvy v roce 1943 počala otevírat oči Západu. Jan Masaryk měl pro mnichovské postoje Západu svérázné vysvětlení v tom smyslu, že Angličané a Francouzi si při pohledu do Benešových očí připadají jako člověk přistížený při svlékání kalhot.

President Beneš se koncem války vracel z londýnského exilu domů přes Moskvu a Košice. Zda už tehdy, v květnu 1945, věděl, že jeho země byla spolu s Polskem přiklepnutá v tajných protokolech na Jaltě a v Teheránu Sovětům, to zatím ještě známo není. Možná, že si to ponížející prezident domyslí až v osudných dnech kolem února 1948, kdy Moskva vynášela Gottwaldův trumf a kdy Západ podruhé za jedinou dekádu nechal Československo na holičkách.

Nicméně konec nejstrašnější evropské války přinesl Čechům úlevu z dlouhé a nemilosrdné okupace. Desítky tisíc se vracely z vězení a táborů, desítky tisíc, snad statisíce, se již nevrátily. I v poměrně omezené svobodě se dýchalo lépe než v okupační zóně.

Okolnost, že jedná z nejcivilizovanějších a nejkulturnějších zemí světa, Německo, země, která si sama říkala, že je nositelem kultury, spáchala zločiny předem v historii člověka neslýchané a nevidané - nelze přejít mlčením nebo zapomináním. Lze-li pro zhoubné počiny Němců za války nálezt vysvětlení, není pro ně omluvy. Týrání, zabíjení, znásilňování, pálení a ničení majetku, to Evropa už znala dlouho. Avšak systematické hušení lidských bytostí, včetně nemluvnat, hromadné tetování čísla a plynování lidí rasově Němcům nepohodlných po celé okupované Evropě - to je teď německým primátem.

Ještě před vypuknutím pražského povstání pátého května obsadila americká armáda celé západní Čechy včetně Plzně. U Rokycan se zastavila a držela se cudně v ústraní. Nepřispěchala na pomoc bojující Praze a v naivní důvěře Stalinovi, nechala Rudou Armádu stát se osvoboditelkou Prahy. Měli bychom ovšem být vděční západním spojencům, že ušetřili česká

města před bombobardováním.

Proti nacistické ideologii nadlidi stála kromě demokratů také ideologie založená na principech Marxových uzpůsobených Stalinovu pojetí. I tato ideologie pohltila před válkou milióny lidí. Ale zhruba od roku 1942 do května 1945 nebojovali na východní frontě už bolševičtí politrucci. Bojovali Rusové, jako Rusové, a bránili nikoli Stalina nýbrž Rusko, svou zemi. Ruští a ukrajinští vojáci zasadili ve třech největších bitvách v historii válečnictví vůbec - kolem Leningradu, kolem Stalingradu a v gigantické velkubitvě tanků v oblasti Kurska německé armádě první smrtelné rány. Když pak tito vojáci dorazili do naší země, byli přivítáni jako osvoboditelé a hrdinové. Devátý květen v Praze patřil Rusům a dlouhé kolony jejich tanků tehdy proudících do hořící Prahy byly po dlouhých šesti letech okupace prvními posly svobody. Tehdy je vitality květiny a úsměvy a projevy vděku byly naprosto neličené. Praha užívala prvního dne svobody v záplavě československých, a sem tam i spontánně vyvěšených sovětských zástav. Zvon přísti zrady tehdy ještě nevyzváněl.

Československo bylo "okupováno" jen do října 1945. Pak obě armády odešly. V květnu 1945 skončil zápas s nacisty. Ať už několik týdnů po skončení války se zahajoval mnohem delší zápas s novou ideologií, která si činila právo na monopolní postavení ve státě. Že tomu tak skutečně bylo zjišťovali Češi teprve postupně. Ti poslední z nich prohlédli až při spatření sovětských tanků 21. srpna 1968.

Slaví-li dnes Evropa padesáté výročí nad temnem, připojují se Češi s neličeně trpkým úsměvem zrazeného, a s dosud nevyřčenou, leč v hloubi duše citěnou otázkou - nebude se historie opakovat? Staneme se opět - nebo už dokonce dnes zase jsme - postradatelnou a zanedbatelnou veličinou?

VIDEO

"Prezident Václav Havel
v Sokole Sydney"

si můžete objednat : (02) 636 1873

cena : \$ 15.-

poštovné v NSW - \$ 2.-

v ostatních státech - \$ 3.-

Matky vojáků

Jan Zappner

Navštívil jsem kdysi památník ruským vojákům, kteří v roce 1945 padli při dobývání Berlína. Stojí tam v dalekém Německu, ohromná socha bojovníka drtícího hákový kříž, uvnitř kryty tisíce ruských jmen na stěnách, věčný oheň a oblušující ticho po bitvě... vytvoří to vše atmosféru úžasně hrdinské oběti. Člověk tam musí sklonit hlavu a zašeptat díky.

Naproti, na druhé straně široké aleje se záhony květin uprostřed, stojí jiná socha, daleko menší, skromnější - jen trochu v nadživotní velikosti. Ruská matka v šátku, práci udělené ruce v klně, hlava skloněná v bezměrném žalu. Na tváři žádné hrdinství, žádná pýcha. Jen zoufalství, bolest a smutek. Její syn - Ivaňuška, dvacet let starší i radosti, její naděje a smysl života - na téhle zemi je mrtvý.

Je rok 1995 a ruské matky opět bědují nad smrtí svých synů - tentokrát doma. Dovezou jim je v rakvi až do bytu, vidím to v televizi. Anebo je jedou hledat do Grozného, což je shodou okolností nejvýchodnější místo, kam se v roce 1942 nacisté za války dostali. (Války se vrací?) A opět se budou stavět pomníky.

"Vždycky jsem úporně hledal, už jako voják základní služby, nějaký způsob, kterým by se vojáci mohli bránit. Myslim ale, že i přes hlasná provolání o demokracii a spravedlnosti, žádný stát takový zákon nemá. Mohl by vypadat třeba takto:

Důstojník je vyškolený koordinátor vojáků, kteří jej dobrovolně poslouchají, protože bojová akce, do které je důstojník vede, je totožná s jejich morálním kředem a splňuje všechny aspekty obranného charakteru. V každém jiném případě se důstojník stává pro vojáky sám nepřítelem, stejně jako vláda, která důstojníky vybavila takovou pravomocí. V případě, že voják nedodrží toto ustanovení, stává se plně zodpovědným za všechny zločiny, které takto napáchá."

Výňatek z knížky "Lidé a oceán", Rudolfa Krautschneidera, českého mořeplavce, který se nedobrovolně stal svědkem falklandské války v roce 1982.

Malá válka

Jan Zappner

Bosno, Bosno - země hrdá,
slzami jsi zalitá,
tvoje píseň, tvoje krása
v krvi leží rozbitá.
Na hřbitově matka dětí
z chladu hrobu svolává,
otec z hladu na tržišti
harmoniku prodává.

Kolo, kolo - netančí se,
ruce již se nedrží,
Sara jevo rozdělené,
sousedé si nevěří.
Museli jste vybojovat tohle pro svou
rodinu?

Zničili jste jménem Boha
Hercegovinu

Společné prohlášení českých
a německých biskupů

U příležitosti padesátého výročí konce 2. světové války vydali čeští a němečtí biskupové společné prohlášení ve kterém se mimo jiné praví:

Padesát let po skončení války se hlásíme k odpovědnosti za budoucnost našich národů. Bylo by bláhové slavnostně vzpomínat na ukončení války, aniž bychom se současně nezřekli ducha egoismu, který válku vyvolal. Svoboda dětí Božích, darovaná nám v Kristu, nám dává sílu vymanit se z ochromujícího břemene bezpráví a odvety, nedůvěry a ospravedlňování sebe. Odvaha odpouštět nám pomůže pomůžte nalézt sílu k solidárnímu jednání vůči sobě navzájem. Bůh nás křesťany dnes vyzývá, abychom se oběma našim národům stali příkladem k usmíření.

Za českou stranu podepsán:
Kardinál Miloslav Vlak
předseda
České biskupské konference

Za německou stranu:
Biskup Karl Lehmann
předseda
Německé biskupské konference



OPRAVA

Generální konzulát ČR v Sydney se omlouvá za chybnou formulaci upozornění na nutnost respektování zákona č. 217/1991 Sb. o cestovních dokladech a cestování do zahraničí a níže uvádí správné znění:

Generální konzulát upozorňuje občany ČR s trvalým pobytem v zahraničí, cestující do ČR na cestovní doklad cizího státu (Australie), že zákon č. 216/1991 Sb. sice umožňuje českým občanům přicestovat do ČR na cizí cestovní doklad, avšak v paragrafu 2 odstavec 1 zákon stanoví, že občan může z ČR vycestovat pouze s platným pasem ČR. Z tohoto důvodu je nutné, aby čeští občané požádali před uskutečněním cesty do ČR nebo za pobytu v ČR o vydání cestovního dokladu České republiky. V případě zjištění, že český občan hodlá vycestovat z ČR na cizí cestovní doklad, bude z hraničního přechodu (letišť) vrácen zpět s výše uvedeným zdůvodněním.

ZPRÁVY

Prezident Václav Havel se vrátil ze své cesty po Tichomoří, kde se snažil propagovat Českou republiku. Cestu po Austrálii, Novém Zélandu, Filipínách a Singapuru považuje za velmi zdařilou. Podařilo se mu připravit půdu pro české firmy pro vstup na asijsko-tichomořský trh, který odborníci považují za budoucí centrum obchodu vedle Evropy a Ameriky. Jedním z hlavních témat jeho cesty bylo připomenutí 50. výročí konce války v Pacifiku, které sám považuje za zcela srovnatelné s vítězstvím nad Německem.

Důvěra občanů ve Václava Havla je v současnosti největší od doby jeho nástupu do funkce prezidenta České republiky v roce 1993. Věří mu 78% občanů. Od loňského června jeho obliba vzrostla o 12%, naproti tomu důvěra v dalšího velkého Václava v české politice klesá. Premiéru Václavu Klausovi důvěřovalo letos v dubnu jen 54% občanů. Od loňského roku to představuje pokles o celých 17%. Nejvíce si občané u prezidenta Havla cení upřímnosti, otevřenosti a demokratického citění. Nedostatky spatřují ve schopnosti politické prozíravosti. Za přednosti Václava Klause pokládají jeho odborné znalosti a schopnost prosadit své mínění. Vytýkají mu menší míru demokratického myšlení. Zatímco popularita Václava Havla je vyrovnaná u všech skupin populace, včetně slabších sociálních vrstev, premiér Klaus oslovuje především občany s vyšším vzděláním, nižším věkem (18 - 44 let) a vyšším příjmem. Méně mu důvěřují dělníci. Dotazováno bylo 1541 respondentů starších 18 let.

Se současnou politickou situací v ČR je nespokojeno 55% dotazovaných. Spokojenost vyjádřilo 39% občanů. Pouze šest lidí ze sta neví. Spokojení jsou většinou přívrženci koaličních stran. Do názoru se výrazně promítlo i hodnocení životní úrovně. Spokojenost převažuje u osob s dobrou životní úrovní (55%). Z dotazovaných se špatnou životní úrovní souhlasí s politickou situací v ČR jen 19% lidí. Institut pro výzkum veřejného mínění se v březnu letošního roku dotazoval 900 občanů starších 15 let.

Ústavní soud ČR potvrdil dekret prezidenta Beneše č. 108/45 Sb. "O konfiskaci nepřátelského majetku a Fondech národní obnovy" a zamítl návrh Rudolfa Dreithalera na jeho zrušení. Dreithalerův advokát zpochybnil fakt, že byl Edvard Beneš v době vydání Dekretu ve funkci prezidenta, neboť v roce 1939 abdikoval. Ústavní soud však potvrdil rozhodnutí londýnské exilové vlády z roku 1942, kterým byl Beneš uznán řádně zvoleným prezidentem. Podobně Beneše uznávaly i Velká Británie, USA, SSSR a další země. Exilová vláda rovněž rozhodla o tom, že zákonodárnou činností parlamentu do osvobození nahradí vydávání prezidentských dekretů. Ústavní soud dále odmítl, že by byl dekret namířen proti občanům německé či

maďarské národnosti, ale pouze proti nepřátelům českého demokratického zřízení a vyloučil tudíž možnost jeho rozporu s Listinou základních práv a svobod a dalšími úmluvami.

Premiér Václav Klaus prohlásil, že vláda vzala toto rozhodnutí na vědomí a on osobně ho vítá. Místopředseda parlamentu Karel Ledvinka z Občanské demokratické aliance soudí, že výrok soudu je definitivním krokem k učinění tečky v nejasných česko-německých vztazích a že bude příznivě přijat i na mezinárodní úrovni. V souvislosti s touto kauzou cití předseda parlamentu Milan Uhde z Občanské demokratické strany "osobní i obecné zadostiučinění". Svůj souhlas vyjádřily i opoziční strany - Česká strana sociálně demokratická a Komunistická strana Čech a Moravy. Naprosto rozdílný postoj však zastávají představitelé sudetoněmeckého krajanského sdružení v Mnichově. "Toto rozhodnutí považujeme za zřejmé porušení zákazu diskriminace a je nacionalistické." Takovéto rozhodnutí však víceméně očekávali. V této souvislosti vyjádřili pak své pochybnosti o nezávislosti a nestrannosti českého soudnictví. Podle prezidenta Shromáždění Němců v Čechách a na Moravě ve Slezsku Waltera Piverky se jedná o politický verdikt, ve kterém je kolektivní vina nahrazena pojmem hromadná odpovědnost. Čas prý však ukaže nakolik je toto rozhodnutí šťastné.

Začlenění do oficiální delegace německé vlády při jednáních s ČR bude požadovat vedení Sudetoněmeckého krajanského sdružení, pokud bude česká vláda i nadále odmítat rozhovory s jeho představiteli. Vyplynulo to z prohlášení německého, publicisty a historika Rudolfa Hilfa na víkendové konferenci o česko-německých vztazích v Jihlavě. Zúčastnili se ji i někteří další signatáři iniciativy Smíření 95. Jedním z hlavních témat konference byl pak výrok Ústavního soudu o platnosti Benešových dekretů. Podle předsedy představenstva Ackermannovy obce Herberta Wernera může tento počín zhoršit reputaci ČR. Hilf dokonce označil tento verdikt za barbarský. Hilfov projev považovali někteří účastníci setkání za diktát požadavků vůči české straně, nikoliv však už vůči straně německé. Podle vyjádření vedoucího prezidentské kanceláře Luboše Dobrovského by Hilfovy výhrůžky mohly posílit český nacionalismus, jehož je odpůrcem. "Jsem přesvědčen, že politika vydírání se nestane politikou bonnské vlády" řekl.

Pokud bude v parlamentu schválen vládní návrh zákona o zpřístupnění svazků bývalé Státní bezpečnosti (StB), budou mít občané možnost poznat totožnost agenta, který je sledoval. Tento návrh schválila vláda ve středu 29. března. Jména tzv. třetích osob, t.j. osob, které nepracovaly pro StB, ale jejichž jména se ve svazcích objevila, budou ve spisech začerněna. Podle premiéra Klause je to nutné kvůli rozlišení skutečných agentů a "užvaněných sousedů". Na základě doporučení legislativní rady rozšířila vláda okruh těch, kteří by mohli nahlédnutí do svazků požádat, i na osoby, které již nejsou občany České republiky, ale byli jimi v minulosti. Zákon by se

tedy měl vztahovat i na emigranty, kteří nepřijali zpět české státní občanství. Zamítnut byl naopak návrh, aby právo nahlédnout do svazků přecházelo na pozůstalé. Odtajněny nebudou všechny spisy StB, neboť velká část jich byla krátce po listopadu příslušníky StB skartována a některé nelze odtajnit z důvodů případného ohrožení státní bezpečnosti.

Naprosté rozčarování, doplněné zdrcující kritikou českých partnerů ventiloval v rozhovoru pro londýnského zpravodaje CTK Paul Hitchcock, hlavní producent snímku "Mission: Impossible" s Tomem Cruisem v hlavní roli, jehož některé scény se natáčely koncem března v historickém jádru Prahy. "Práce v Praze byla doslova horor a neštěstí" uvedl Hitchcock. Největším problémem, se kterým se údajně setkal, byla lakota a vydírání ze strany některých státních úředníků. Například česká vláda původně slíbila pronájem Lichtensteinského paláce ze osmdesát tisíc korun denně, tři dny před natáčením se ale filmaři dozvěděli, že je to cena půl milionu za jeden natáčecí den. "I Cruise, který je jedním z producentů filmu, byl velmi frustrován a při pracovních schůzkách to dával znát. Neustále docházelo k někým překvapením, obvykle finančním. Těžko se mi to říká, ale za komunistů se mi v Praze pracovalo mnohem lépe. Lidé nám vycházeli vstříc a byli ochotní", dodal Hitchcock. Z faxu, který stáb poskytl zpravodaji CTK, skutečně vyplývá, že částka, kterou měli Američané původně slíbenou, byla nižší. Nicméně fax odeslala firma PIF, která technicky zajišťovala pražskou část natáčení, nikoliv Úřad vlády. Vedoucí úřadu vlády Igor Němec uvedl, že nájem byl pro filmaře stanoven podle běžného sazebníku a že o nižší částce mu není nic známo. Obdobně reagoval i zástupce starosty Prahy I Ivan Spěvák: "Původně jsme uvažovali, že natáčení nepovolíme vůbec, protože významně ovlivnilo život v centru. Američané zřejmě věřili, že když přivezou do Prahy Toma Cruise, otevřeme jim celé město. Asi si mysleli, že přijeli někde na Balkán" uvedl Spěvák. ((Ty nedodržené smlouvy a hádky o peníze je v tom asi utvrdily. - poz. redakce)

Na bývalém vojenském letišti v Olomouci-Neředíně začíná v těchto dnech vyrůstat oltář dlouhý 150 metrů ve tvaru podkovy. V tomto místě za měsíc papež Jan Pavel II. prohlásí Jana Sarkandra a Zdislava z Lamberka za svaté. Na staveništi spolupracují se řemeslníky i pyrotechnici ministerstva vnitra. Ti mají za úkol do papežova příjezdu vyčistit letiště od zbytků drobné munice, kterou tam zanechala sovětská armáda. Náklady na papežovu návštěvu dosáhnou asi dvacet milionů korun a zaplatí je především věřící, kteří na tento účel přispívají při sbírkách pořádaných farnostmi.

V sobotu 22. dubna na mnoha místech ČR demonstrovali lidé za ochranu životního prostředí u příležitosti 25. světového Dne Země. Tuto tradici založili v roce 1970 američtí studenti. V chomutovském Podkrušnohorském zooparku byla odhalena kamenná mohyla Obětem člověka. Je na ní umístěna deska s názvy 20 živočišných druhů, které člověk vyhubil v posledních

letech.

Bývalý komunistický prominent Miroslav Štěpán byl na víkendovém sjezdu Strany československých komunistů (SČK) zvolen generálním tajemníkem strany. "Naším cílem je znovunastolení socialismu", prohlásil před 300 delegáty. (Strana byla zaregistrovaná letos v březnu) SČK ostře vystoupila proti Komunistické straně Čech a Moravy, protože se sama považuje za jediného nástupce bývalé vládnoucí strany, a bude proto po KSČM požadovat její majetek. Sjezd přijal provolání hledající východisko ze situace, "která nastala po převratu v roce 1989". SČK neuznává rozpad Československa v roce 1992. Strana má asi 20 000 členů. Hlásí se k ní i Mladí českoslovenští komunisté (MČSK), v jejichž přípravné výboru působí i bývalý kapitán StB Ludvík Živčák. Ten kvůli sjezdu nanastoupil v olomoucké věznici tříletý trest za to, že 17. listopadu 1989 navedl jako agent-provokatér demonstraci studentů na Národní třídu, kde byli studenti zbiti policejními jednotkami. Mladí komunisté mají asi 280 členů.

Otto Wichterle (nar. 1913), zakladatel makromolekulární chemie a vynálezce aplikace gelu pro kontaktní čočky, byl oceněn čestným titulem doktora technických věd. Titul mu udělila vědecká rada Českého vysokého učení technického (ČVUT) na slavnostním zasedání v Betlémské kapli v Praze.

Nejvyšší představitelé Občanské demokratické strany a Křesťanskodemokratické strany po oficiální schůzce 25. dubna oznámili, že pokud se oba subjekty dohodnou na sloučení, vstoupí do společné předvolební koalice v parlamentních volbách ODS.

Současného velvyslance USA v ČR vystřídá Jennone Walkerová, blízká spolupracovnice Billa Clintona a bývalá ředitelka oddělení pro evropské záležitosti americké Rady národní bezpečnosti.

Vladimír Mečiar navrhuje začátek května jako termín setkání zplnomocněnců obou republik, které má předcházet pozdější květnové schůzce premiérů ČR a SR.

Manželka premiéra Václava Klause byla navržena Společností do správní rady akciové společnosti ZVUZ Milevsko. "Jakmile bude zákon, který toto označí za stíhací zájem, tak v tu chvíli odstoupím, nebo se s tím Klausem rozvedu", řekla po svém jmenování. Už od roku 1993 je Livia Klausová členkou dozorčí rady České spořitelny a v loňském roce byla jmenována do dozorčí rady elektrárenské společnosti CEZ.

Podle šetření Českého statistického úřadu poklesl počet obyvatel v ČR v roce 1994 na 10 330 518, což je o 937 méně než v roce předchozím.

Vážení přátelé!

Omlouváme se zanedopatrění
ke kterému došlo v tiskárně.

Strana 7 a strana 16 musela
být tištěna samostatně

Děkujeme za pochopení

Jan Fik-Hel

Malé zamyšlení nad velkými dějinami

HUS A HUSITĚ
Bořek Šindler

Byl Mistr Jan Hus husitou? Odpověď na tuto otázku je právě tak zapeklitá jako třeba na otázky zda byl žid Ježíš Kristus křesťanem nebo prorok Mohamed mohamedánem. Právě tak nesnadné je zhodnocování událostí vymezených i nespornými historickými fakty. Byla "Velká" revoluce francouzská skutečně velkou? Nebyla "Velká" říjnová revoluce nakonec jen obyčejným ozbrojeným spiknutím zdivočelých tlup kolem Lenina? Do jaké míry je domnělý zakladatel hnutí zodpověden za následky svého učení?

Když čtrnáctého července 1789 táhl pařížský dav na bastiliské vězení našel je téměř prázdné, ale ono památné tažení dalo podnět k jedné z největších revolucí v Evropě. Z přestřelky kolem petrohradského Zimního paláce vznikla legenda o Velké proletářské revoluci, byl třeba byla zpočátku jen obyčejným ruským spiknutím proti výsledkům svobodných voleb do ruské Dumy. Opuči vyvolaném v únoru 1948 zbolševizovanou policií po vládní krizi platí podobná úvaha.

I české husitské hnutí patnáctého století počínalo doutnat na několika poměrně nevelkých ohništích, a to hlavně v Praze, i když ona zápalná jiskra přeskočila z plamenů hranice na níž umíral Jan Hus - "dálné vlasti syn" - do prostředí českého království krále Václava IV zmitaného už nesčetnými spory a nesrovnalostmi. Toto hnutí potom sice "očistilo" Čechy a především Prahu a česká města od vzrůstajícího se německého živlu přistěhovalců zvaných do země posledními Přemyslovci, popustilo středověké brzdy českému hloubání a rozumnářství, ale způsobilo také fyzickou devastaci dříve kvetoucí země a vážné narušení morálního života nepoznané po několik století a Janem Husem jistě nekýžené. Čeští Němci a hlavně německé měšťanstvo, k své nemalé škodě, k idejím husitského hnutí nepřilnulo a Němci byli husity pronásledováni, byl spíše jako příznivci víry pod jednou než jako Němci.

Jak Palacký, tak Havlíček a Masaryk a konečně i čeští komunisté, byť se byly jejich motivy různily, viděli v údobí českého husitství především údobí české velikosti morální i vojenské a dobu rozmachu "českosti" a českého hnutí k "pravdě". Je ovšem možno vidět dobu husitskou také jako počátek úpadku české moci a české moudrosti státnické - na rozdíl od českého mudrování - kterýžto úpadek nakonec vyústil v jeden z neslavných činů Čechů, ve zvolení habsburského Ferdinanda roku 1526 za českého krále. A to byl jeden z těch činů, kdy Češi dobrovolně vstřili hlavu do svérací ohlávky cizích vládců. Do chomoutu, z něhož se nakonec po čtyřech stoletích vyprostili jen jakoby zázrakem.

Evropa patnáctého století už začínala být Evropou renesanční. Renesanční hnutí podnícené severoitálskými universitami zachvacovalo celou západoevropskou kulturní

sféru. Končilo údobí gotického romantismu a s patnáctým stoletím končil i středověk. Západní Evropa počínala dobývat a objevovat nové světy duchovní, a také Ameriku a Asii. Tyto vlivy dolehly prostřednictvím nově otevřené pražské university a vůbec působením Lucemburků i na země české jako centrum Římské říše.

České království toho věku stále ještě oslňovala již dohasínající zář středověkého rozpětí, třebaže si tehdejší Češi onoho dohasínání ještě nebyli vědomi. Severní Německo, jako takové, bylo ještě kulturně málo významné, Berlín jako takový byl místem zanedbatelného významu, a moc hansovních měst byla na ústupu. Řád německých rytířů, teutonských Křižáků-Kulturtreagerů, utrpěl v roce 1410 strašnou porážku ve východopruském Grunwaldu, již se na straně polsko-slovanských vojsk zúčastnil i náš Jan Žižka z Trocnova. Poláci, již tehdy pod vedením litevských Jagelonců, se vypínali k zenitu své moci a podařilo se jim zastavit teutonské pronikání na slovanský východ. Rakouští Habsburkové z Vídně nepřestávali pošilhávat po Praze a po české koruně, leč tehdejší Vídeň byla ve srovnání s universitním městem Prahou, centrem říšského císařství až do Václavovy kolapsu, celkem málo významným střediskem na Dunaji.

Ve Francii zuřila až do poloviny patnáctého století stoletá válka s Anglií. Podobně jako Čechy, Francie byla zmítána, a devasována, náboženskými vojnami, ale na rozdíl od situace v Čechách, Francii se dostalo pevné moci královské. Byla to doba konkurenčních papežů v Avignonu, doba dvoj- až trojpapežství, odpustků a římských intrik. Během zhoubné stoleté války zvítězila Pana Orleánska, Jeanne d' Arc nad anglickou armádou, potkal ji však konec z rukou církevních otců ne nepodobný konci Husovu.

Rusko v té době stále ještě spí spánkem neprobuzeného kolosa, ale na jihovýchodě Evropy dochází k události, která ovlivnila počínání a myšlení střední Evropy na staletí, ba až do doby dnešní. Zhruba v čase, kdy husitský král Jiří z Poděbrad byl zvolen správcem českého království, padá východoevropská bašta křesťanství, Konstantinopol, do rukou islámských fanatiků. Turci, vyvrátivše konečně bývalou východořímskou říši, nositelku východního typu křesťanské kultury, dědičku Justinianových zákonů a kosmopolitní vládkyni východního Středomoří, a proměnivše křesťanskou pýchu - Chrám Boží Moudrosti v Cařihradě - na mohamedánskou mešitu, zahajují pochod Balkánem končící později okupací Uher a před branami Vídně...

Husa a husity je tedy třeba vřadit do oně středověké Evropy mučení, upalování, nesvárů politických i náboženských, do atmosféry všeobecné netolerance, odstraňování nepohodlných individuí, krutých pronásledování, do Evropy středověkých temnot, do nichž reflektor renesanční civilizace teprve začínal vrhat světlo osvobozeného myšlení Evropy věku nového.

Vstup Čechů do patnáctého století byl zcela nepochybně předznamenán zřízením vysokého učení pražského za prozřavé vlády Karlovy a jeho ustanovení Prahy za střed říšské císařské správy působící paralelně se správou království českého. Tyto dva počiny Karlovy podnítily české myšlení k úvahám nad českým osudem a o životě nadpozemském, a to v dobách, kdy ohlašování příchodu Antikrista nebralo konců. V

roce 1402, zvolený na návrh universitního kolegiátu a jako následník Štěpána z Kolína, mladý rektor university Jan Hus, římskokatolický kněz a věrný syn církve, za něhož se nikdy sám nepřestával pokládat, neustále brojí za očistu církve a papežství, nikoli za jeho odstranění. Jeho kázání v národní řeči (jím samotným zreformované) z pražské Betlémské kaple ovlivněné učením Angličana Wikliffa a dožadující se nápravy v hlavě i v údech církve, padají na úrodnou půdu. Zvedá se proti německé citělosti Pražanů i obyvatel jiných měst, do nichž za poslední dvě století pronikl nyní již nevídaný element německý s vlastními a českými vládci uznávanými městskými právy. Hus se jeví Čechům jako syntéza všeho co do té doby v českém národě rostlo a zrálo.

Slaboch, opilec a úchylník Václav IV, už v útlém věku zvolený za římského císaře říšského, ztrácí onu významnou funkci ve prospěch svého bratra a Karlova druhého syna Zikmunda, člověka sice ryšavého leč daleko moudřejšího a silnějšího. Václav se dostává do konfliktu s arcibiskupem, s českou šlechtou i s městy a je znepokojován náboženským vřením, které nedovede utlumit. V roce 1409 dává Kutnohorským dekretem na universitě Čechům tři hlasy proti jednomu hlasu cizinců a pražské vysoké učení přestává být centrem kosmopolitního dění Střední Evropy a stává se učením českým, národním a se silnými sympatiemi k Husovým postulátům.

V roce 1415 Kostnický koncil, pro nějž byla Husova aféra jen vedlejší záležitostí, nakonec definitivně nevyřešil vážné problémy mnohopapežství a nepořádků v církvi římské, a dal upálit miláčka většiny Čechů, Husa. Rok nato postavil do plamenů i Husova přítele Jeronýma Pražského. Glejt říšského císaře Zikmunda se ukázal málo platným proti pohoršení církevních otců, a to i přes Zikmundovy přímluvy! Češi, popuzení údajnou věrolomností Zikmundovou, necitelností koncilu a nerozhodností vlastního krále Václava nepřestávají rebelovat a Praha zůstává v papežské klatbě. "Kacířští" Pražané vyhláší zásady Čtyř artikulů pražských, z nichž jeden trvá na přijímání těla a krve Páně věřícími "pod obojí", ve formě hostie i vína z kalichu.

Tato doktrína kališnická nebyla vymyšlena Husem. Ten ji jen z kostnického vězení schválil. Byla nejprve vyslovena Mistrem Jakoubkem ze Střibru. Stala se předmětem nesvarů s Římem a celé patnácté století je jí poznamenáno. Také kvůli přijímání pod obojí se vedou války s křižáky, a husité válčí pod znamením kalicha. Všechny hlavní nekatolické české složky husitské - umírnění Pražané, dogmatictí fundamentalisté z Tábora a později i Siroteci urputně trvají na přijímání pod obojí. S poněkud přehnaným zjednodušením by se dalo říci, že naši předkové patnáctého století - až na výjimky jako bylo město Plzeň, někteří jihočeští pánové a jiné české kraje - obětovali svou dřívější vlivnou politickou moc v Evropě, své statky a nakonec i české království fantomu přijímání pod obojí a dopustili zrušení a zbídačení země, zničení nena-hraditelných knih, oltářů, kostelů a jiných kulturních hodnot, zboření měst, hradů a zámků, což všechno nakonec vedlo k barbarisaci království.

Bylo skutečně v intencích Husových přivodit ve jménu boje za "boží" pravdu katastrofální situaci české koruny, bratrovražednou bitvu u Lipan a trvalou rozepří s tehdejším centrem křesťanství a evropské civilizace s Římem? Dnes, ku

konci století dvacátého, všichni dobře víme, že každé fanatické uplatňování dogmat vede k jejich konečné negaci. To pravděpodobně věděl i český husitský král Jiří z Poděbrad, zachránce země a usmířovatel strany kališnické a katolické. Ten nakonec, po lipanské potrážce tábořských extremistů, dovedl přijmout kompromis kompaktát basilejských zaručujících jakous takous svobodu přijímání pod jednu nebo pod obojí. Nicméně jeho úsilí o evropskou jednotu naráželo na odpor papežského Říma a bylo, nebo mělo být nabíledni, že prosazovat sjednocení Evropy bez Říma bylo počínáním bláhovým. Dubčekovským, dá se říci.

Ale ještě před příchodem Jiřího se do Prahy vrátil císař Zikmund, syn Karlův, vypuzený z města v roce 1420 Žižkou, jako právoplatný zadatel a dědic trůnu po zemřelém bratru Václavovi. V roce 1436 byl konečně přijat za českého krále, právě také v roce vyhlášení Kompaktát basilejských, rok před svou smrtí. Po Zikmundovi a Jiřím pak přišla vláda Jagelonců nad zemí počeštěnou, leč zkrúšenou válkami a rozpolcenou v podstatě na dva nesmířitelné tábory, do nichž začínal pomalu prolínat nový živel: Jednota bratrská. Zatímco Hus a husité se pokládali za věrné syny a dcery římské církve, jejíž hlavu a údy chtěli pouze napravit, Čeští Bratři zahájili definitivní odklon od římského papežství a začínají tak psát novou kapitolu náboženských rozmlisk v Čechách, která nakonec byla dopsána až vyhlášením Československé republiky v roce 1918 s její bezmeznou tolerancí.

Geniální znalec, uživatel, reformátor a zakladatel moderní češtiny, vynikající spisovatel svého věku a člověk odhodlaný zemřít pro své přesvědčení a pro "boží pravdu", již pokládal za jediné správnou, Mistr Jan Hus z Husince, je dnes uctíván hlavně za svoji upřímnost, odvahu a odhodlání obětovat za své přesvědčení život. Nedožil se válek vedených v jeho jméno a pro jeho učení. Jeho oči nikdy neshlédly kruté nakládání obou protichůdných stran se zástupci protichůdné nauky. Nespatřily také zjev, kdy oči Čechů, české mozky přestávaly sledovat všeevropské kulturní trendy, ač nepřestávaly lpět - nebo spíše ulpívat? - na symbolech dnes se jevících jako náboženské nepodstatnosti.

Smíme se ptát zda ono jakés takés vítězství doktriny přijímání těla a krve Páně pod obojí Čechům stálo za konečnou ztrátu vlivu ve střední Evropě a v Evropě vůbec, a za zabřednutí do bratrovražedných potýček? Ptát se ovšem smíme. Dobře však víme, že odpověď ještě dlouho nebudeme nalézat. A málo nám prospěla možnost přijímání pod obojí v krizi mnichovské a později za sovětské invaze.... At už jsme byli pod jenou či pod obojí.



POZDĚ ALE PŘECE

dr. Lovell.

Tiskový šotek držel jméno Pavla Eisnera hezky dlouho pod pokličkou. Potěšilo mě, že po letech vypisování, opisování a inspirování se jméno autora poprvé objevuje v A.L. (duben 95)

K článku o Lucemburcích (A.L., duben 95)

1) Bitva u Kresčaku byla v roce 1346 (ne jak uvádíte v r. 1345)
2) Heslem "Praha" a pak zvláště větou o českém králi, který z boje nikdy neutíká, Jan vstoupil mezi nesmrtelné. Tato jeho poslední slova před smrtí jsou doložena součastníky, kteří vždy zdůrazňovali pouze obsah slov českého krále - myšlenku. Byli to vzděláni lidé. Náš nacionalismus neznal a bylo jim zcela jedno v jakém jazyce Jan pronesl svá poslední slova. Pokud je mi známo, nikdo z nich též neuvádí zlé slůvko "prý", které do svého textu podstrčil náš pisatel. Král mluvil francouzsky, německy, lucembursky a zřejmě italsky a latinsky. Zda a jak dalece mluvil česky, nikdo neví. U Kresčaku s ním byli též Francouzi, Němci, Lucemberštani.

Staří věděli již od Pythagora, že nejdůležitější je myšlenka - obsah řeči. Je-li idea vyjádřena čínsky, česky nebo anglicky, je podstatně méně významná. Překvapilo mne, že pisatel opomenul uvést, že Jan byl takový vlastenecký zastalec, že neznal "vyřátá slova". To, co je uveřejněno v prvním paragrafu článku, není nic jiného než nízké a naivní jazykové nacionální štvání. Navíc se domnívám, že pisatel podceňuje IQ čtenářů.

Je možná, že quixotická postava statečného krále, který se proslavil tím, že po celý život pevně věřil v určité zásady, jmenovitě v loyaltitu, čest a neporušenost daného slova, může být určitým "moderním" lidem nevěřícím v nic mimo konformismus, - kam vtr tam plášť - za určitých okolností se normalisovat a za jiných bujně vlastenčit, - speciálně cizí a svým vyčítavým příkladem nesympatická, nepochopitelná a možná i směšná.

3) Pierre Roger se stal papežem Klimentem VI (ne jak uvádíte Klimentem IV)

4) Vymanění českého státu z područí mohučského arcibiskupa zřízením arcibiskupství v Praze 1344 bylo prací krále Jana, ne markraběte Karla, který samozřejmě s touto snahou plně sympatisoval a otci asistoval. Celou komplikovanou diplomatickou akci řídil a za ni zodpovídal český král Jan. Jan též získal pro českou korunu velkou část Lužice a Slezsko, což pisatel ovládaný svým nacionalisticko-jazykovým zaujetím, subjektivitou a povrchností, zcela ignoruje.

5) Karlův zájem o staroslověnskou minulost, Emauzi atd.: Čeští panovníci byli v rozhodných chvílích vždy na straně Říma, t.j. západní církve. Arcibiskup Metoděj byl sice ponechán v úřadě do smrti, ale všichni jeho následovníci byli ze země vyhnáni a staroslověnský kult byl zcela vymýcen. Na odstranění staroslověnské tradice, na prosazení západní, latinské církve, se hodně podílel Sv. Vojtěch. Lid rychle na tuto epizodu zapoměl.

Když Karel IV založil v Praze klášter na Slovanech a

vymohl proň slovanské bohoslužby, nebyla to primárně vzpomínka na Cyrila a Metoděje nebo na Moravskou říši, neboť v zakládající listině Karel uvádí, aby mniši "sloužili službu boží toliko v jazyce slovanském pro čest a památku Sv. Jaronýma, výtečného překladatele Sv. Pisma z hebrejštiny do jazyka latinského a slovanského". Též například Hus se dovolává domnělého (šlo o středověký omyl) slovanství velkého linguisty Jaronýma a nedbá C. a M. Teprve politické směry nové doby vytvořily cyrilometodějství a daly mu nacionální a protiněmecký význam.

Tato tendenční metamorfosa byla vytvořena nedávno. Lidem v IX. století byla asi zcela cizí, protože nacionalismus v našem smyslu neznali.

6) Uvádíte: Hned po bitvě u Kresčaku je Karel korunován na krále římského. ... Karel byl zvolen římským králem 11. července 1346. To jest jeden a půl měsíce před bitvou u Kresčaku. Je doloženo, že Karel do bitvy šel se svou vlastní jednotkou izolovaně od svého otce a již pod vlastní královskou korunou. Hned po bitvě ležel nemocen, zraněn.

Podobných perliček a zcestných "historických" popisů je tam více. Nemám odvalu ale čistý článek podruhé. Jedno letmé přehlédnutí mi dostatečně zkazilo náladu. Mám též pocit, možná neprávem, že vám je trochu jedno, uvede-li se třeba 1345 místo 1346 a pod. Je přece vždy možno použít "tiskářského šotka" a snad si též myslíte, že to je zde v Austrálii stejně každému fuk.

Mě to ale jedno není. Z polopravd a nepravd se vytvářejí legendy a ty mohou mít nebezpečný dopad. Domnívám se, že když pisatel nemá sám dostatek solidnosti aby si svá data ověřil poctivě v literatuře, tak to samozřejmě má udělat před publikováním redakce - (pokud ovšem jedinou redakci není sám tvůrce článku.)

Závěrem zdůrazňuji, že časopis, který systematicky uverejňuje bez podstatných korekcí diletantské úvahy prosáklé primitivním Herderovským jazykovým nacionalismem, mě bohužel přestává zajímat. Na idee tohoto německého romantického myslitele řada národů, včetně našeho již mnoho doplatila a stále dopláci...

Za redakci bych jen chtěla dodat:

1) "Tiskářského šotka" (tedy překlep) nikdy nezneužíváme a ani se na něj nevymlouváme.

2) Nesnažíme se publikovat nepravdy, ale neznám časopis, ve kterém by si šéfredaktor (a jiného nemáme) ověřoval v odborných knihách každý letopočet a každý fakt v příspěvcích uvedený. Pak by časopis mohl vycházet jednou ročně. Proto je v každých novinách a časopisech věta, že "redakce neručí za obsah příspěvků a její názor se s příspěvky nemusí ztotožňovat".

3) Myslím, že právě v tomto případě platí staré přísloví "Kdo nic nedělá, nic nezkaží". Kritizovat a hledat nepřesnosti je samozřejmě mnohem snadnější, než každý měsíc něco vytvořit. Myslím, že třeba fakt, že byl Karel IV korunován na krále o dva

měsíce dříve než jsme uvedli, není tak podstatný, jako to, že se děti narozené tady vůbec dozvědí, že nějaký král Karel IV. existoval a co všechno pro Čechy a vlastně Evropu i kulturu vůbec udělal.

Jana Háberová

Váš pobyt v Evropě

usnadní

CAR RENTAL

V & H AUTOS

Plně pojištěné a servisované
vozy

\$ 20 - na den

možnost odvozu z letiště

Ruzyně a Vídeň

Podrobné informace

v Austrálii

Tel / Fax (02) 673 2273

A.H. Tel / Fax (02) 625 2577

68 letá Češka.

posluchačka právnické fakulty

se zájmem o hudbu, operu,

divadlo a umění,

hledá přítele přiměřeného věku

a podobných zájmů,

ke společným návštěvám

kulturních podniků,

k přátelským schůzkám

a zajímavým rozhovorům.

Telefon do redakce

DVĚ VÝSTAVY

Snad je příznačné, že se lidé ze země, kde se skoro vždy bjovalo o svébytnost zbraněmi ducha, rozhodli oslavit návštěvu svého prezidenta výstavou výtvarného umění.

Umělci českého a slovenského původu roztroušeni po celé Austrálii vystavovali své práce v Sydney v galerii Barry Sterna ve svérázném Paddingtonu od 28. března do 9. dubna. Při slavnostním otevření výstavy 28. března večer návštěvnost přesáhla kapacitu výstavních prostor galerie a mnoho lidí čekalo venku až se přeplněné místnosti uprázdňí. Mnozí tak zmeškali pěknou hudební vložku přednesenou triem Milana Švába. Naštěstí pro ty, na které se nedostalo hudby, občerstvení vydrželo až do pozdní doby a bylo znamenité.

Vystavované práce zahrnovaly především obrazy, nechyběly však i drobnější práce sochařské, keramické a sklářské. Zastoupeny byly rozmanité styly, od realitických pojetí přes expresionismus po surrealismus a naivismus. Umělci byli různého původu, lidé, kteří prošli formálním uměleckým vzděláním i lidé, kteří dospěli k umění oklikou, přes jiná povolání, anebo pro něž je umění vážným koníčkem. Potěšitelné bylo, že výstavy se zúčastnili lidé z obou stran hranice vytýčené civilizovaným rozvodem. Povědomí kulturní sounáležitosti zůstává alespoň v této generaci obou národů.

Hlavním kladem byla úroveň vystavovaných děl. Jistě ne všechny práce byly stejné úrovně a ne všechny byly stejně přitažlivé pro každého návštěvníka. V každém případě však kvalita exponátů byla zcela profesionální, mimo jiné díky výběru nezávislým kurátorem. Není to tak dávno, co umělci jiné postkomunistické země vystavovali své práce na jiném místě a rozdíl mezi těmito výstavami nelze označit jinak než za propastný.

Dalším úspěchem výstavy bylo, že se podařilo sdružit, alespoň pro tuto příležitost, třicet osm umělců českého a slovenského původu z celého kontinentu i Tasmánie, o jejichž existenci mnozí ani nevěděli a kteří se navzájem v mnoha případech vůbec neznali. Zásluha za to patří hlavně Janě Reichové, která organizaci věnovala nezištně mnoho času a mnoho neutuchající fyzické i nervové energie. Té poslední bylo vskutku zapotřebí, umělci jsou velcí individualisté a není vždy snadné je přimět k tažení za jeden provaz. Zásluhu mají ovšem i četní dobrovolníci, kteří kromě poskytnutých děl dali k dispozici bez reptání svůj čas i ruce. Jmenujme alespoň Čestmíra Borkerta, Ctibora Havelku, Romana Hovského, Karla Kamenčáka a Ivana Poláka. Bratři Francové (firma Contact Printing v Chatswoodu) vytiskli bezplatně pozvánky na výstavu a tím ulehčili finanční břemeno. Jestliže jsme někoho zapomněl, nebylo to úmyslné. Všem jmenovaným i nejménovaným patří vřelý dík. Výstava by nebyla ovšem uskutečnitelná bez štědré finanční podpory vlády České republiky, Sokola v Sydney a Česko-australské kulturní aliance.

Velký počet návštěvníků se neodrazil ve velkém počtu prodejů, umělci z výstavy určitě nezbohatli, ale obchodní stránka nebyl hlavním účelem výstavy. Mnozí ani nechťeli některé práce prodat, řada děl nesla nálepku N.F.S. Co však umělcům bylo asi nejvíce líto, bylo, že pan prezident anebo jeho choť se nemohli s ohledem na přeplněný program a krátký pobyt na výstavu podívat. Potěšitelné je, že pan prezident dostal jeden obraz z výstavy při příležitosti návštěvy v Sokolovně. Obraz "Slučivost v radosti" jménem umělců věnoval panu prezidentovi Č. Borkert, který svým osobitým figurálně abstraktním expresionistickým stylem vyjádřil na plátně obecně lidskou vlastnost nalézat společné v radostných situacích. A my jsme - i když je nás jen málo - v takové situaci byli.

Díky úspěchu výstavy v galerii B. Sterna podařilo se zorganizovat další výstavu, tentokrát ve foyeru divadla Seymour Centre Sydneyjské university společně s Generálním konsulátem České republiky, který zde instaloval putovní výstavu historického vývoje republiky. Titíž dobrovolníci - umělci a organizátoři, se podíleli na instalaci, kde jsou tentokrát převážně obrazy. A aby nedošlo k opakování, jde vesměs o obrazy jiné než ty, které byly na výstavě u B. Sterna. Výstava je otevřena od 26. dubna do 17. května. Věříme, že i tato výstava bude úspěšná a že pro naše umělce tyto akce jsou začátkem užitečné a plodné spolupráce a tvůrčích přátelství.

Jarmila a Ervín Slánský

Nad dopisy čtenářů

Vážená paní redaktorko,

možná si ještě pamatujete, spolu s našimi současníky, na alespoň některé z velikánů lidově demokratického písemnictví, předkládaných nám, za našich školních let, osnovami prof. Nejedlého.

Jedním z nich byl například Jan Drda (ne Neruda) jehož prvotina "Němá barikáda" byla nejen zfilmována ale také mu umožnila prodlžit zbylá desetiletí jeho dále velmi neplodného života ve spisovatelském ráji, na Dobříši.

Jiným jeho druhu byl J. V. Pleva. Tento se, mimo dílka pro děti nazvaného "Malý Bobeš" zvečnil především svým "převyprávěním" knihy "Robinson Crusoe". Původní tvůrce tohoto románu Daniel Defoe (1660 - 1731) v něm popsal osud ztroskotance na pustém ostrově, jenž skrze svoji viru a vynalézavost nejen přežil své neštěstí, ale nakonec si tam dokázal vytvořit i svůj vlastní svět.

"Převyprávění" J.V. Plevy změnilo tento příběh na opravdový "pracovní román" socialistického realismu. "Převyprávěči" se za to dostalo nejen pochvaly od prof. Nejedlého, ale také plně zaslouženého titulu "pleva české literatury".

Címž jsme konečně dospěli k důvodu mého dopisu. Snaha si připomenout naši národní minulost, obzvláště po dlouhé době, během které jsme se cítili spíše Čechoslováky než Čechy, je jistě hodná chvály. Naštěstí, pro tento účel máme opět přístup k dílu prof. Pekaře, úhlavního odpůrce prof. Nejedlého, v zápase o smysl českých dějin.

Proto nechápu důvod, proč dělat dílo prof. Pekaře "nejedlým", používáním způsobů J.V. Plevy, obzvláště, když takové "převyprávění" není jenom neoborné, ale velmi často až neapné.

Dovoluji si předeslat, že by bylo mnohem plodnější otiskovat přímo úryvky z prací prof. Pekaře, bez zbytečných úprav a "vylepšování."

S pozdravem
dr. Karel Slaviček

Drahý pane Editore,
"Setkání s panem prezidentem
v Melbourne"

Jelikož není možné uveřejnit tento článek ve zdejší sokolském listě "KVART", obracím se na vás a doufám, že ho uveřejníte ve vašich novinách.

Pan starosta melbournského Sokola si vybral členy tohoto spolku a jejich přátele k uvítání pana prezidenta Havla a jeho choti v Národním domě v Melbourne. Pak bylo pozváno jen několik vynikajících osobností českého původu. Vysloužili zahraniční vojáci z minulé války, kteří nasazovali své životy za svoji vlast a národ, panu starostovi ani nenapadlo pozvat a dát jim příležitost se s panem prezidentem setkat. Zřejmě jsme již zapomenuti a není o nás zájem. Zástupci jiných českých organizací též nebyli pozváni do Národního domu.

Podivné je, že Národní dům v Melbourne je veden malou skupinou členů Sokola, kteří tam dělají vše podle svého, přestože když se dělala sbírka peněz na zakoupení tohoto domu, měl to být Národní dům pro všechny Čechy a Slováky ve Viktorii. Hodně Čechů a Slováků nesohlasí s touto situací a jednáním pana starosty, který tento dům vede jakoby ho sám vlastnil.

Doufám, že melbournští Češi a Slováci, kteří čtou vaše noviny, udělají něco, aby tuto situaci změnili a aby všichni Češi a jejich organizace měli ku svému Národnímu domu přístup.

kapitán Štefan Barabáš
South Yarra

Vážená paní Háberová!

Souhlasím s vaší zásadou uveřejňovat i ty články, s nimiž třeba nesohlasíte, mám však za to, že by měly obsahovat argumenty logické a informované. Článek "Quo Vadis Australia" pana Špačka-Novotného v č. 43 (březen 95) je však souborem předsudků a nesmyslů nehodných vážného časopisu.

Není místo na analýzu všech jeho tvrzení. Když píše, že původní obyvatelé si začínají dělat nárok na naše pozemky, zřejmě nezná zákon Mabo,

který se vztahuje jen na půdu vlastněnou státem. Souhlasím s ním, že zdraví lidé jsou na tom lépe než nemocní, ale nechápu proč bezvýhradně odsuzuje nemocenské pojištění (které jistě není bez vady), aniž by nám sdělil, co se mu nelíbí. Je také neuvěřitelné, že někdo může tvrdit, že je v Austrálii nevýhodou být běloch a heterosexuál.

Hlavní thesis p. Špačka-Novotného však je, že Laboristická strana je marxistická a že vláda vede Asutálii k poměrům stejným jako v bývalém Československu. Nejsem stoupencem Labor strany, ale takový nesmysl nelze pomínout. Obě hlavní strany v Austrálii, Liberálové i Labor, jsou koalice a levé křídlo Labor strany zahrnuje marxisty. Ti však mají málo vlivu a Keatingova vláda je pragmatická. Zatímco marxisté by se snažili sestátňovat soukromé firmy, vláda prodala m.j. banku a část letecké společnosti Qantas, zrušila monopol Telecomu a chystá řadu jiných prodejů do soukromých rukou. To nenasvědčuje tomu, že "buduje socialistické zitrky", jak tvrdí p. Špaček-Novotný.

Doufám, že v budoucnosti nepřijmete výlevy p. Špačka-Novotného, pokud nepíše fakticky a bez předsudků.

Váš

dr. Pavel Grossman
Nunawading



KULTURA

Výstava výtvarných prací
českých a slovenských umělců
spojená s putovní fotografickou
výstavou, nazvanou

"Mezníky v historii státu"
se koná do 17. května ve foyeru
Seymour Theatre Centre
(roh Cleveland Street a City Road,
Chippendale

V průběhu výstavy se koná
několik zajímavých kulturních
... pořadů :

Generální konsulát
České republiky

Vás zve
ve čtvrtek 11. května v 19.00
na diskusní večer
na téma

"Česká otázka"

s úvodním proslovem
ing. Josefa Sládka,
generálního konsula České republiky.
spojený s promítáním filmu
"Kořeny české státnosti".

v pátek 12. května v 19.30
zde zazní klasická hudba v podání tria :
cello - Wendy Burge
flétna - Jana Hullick
kytara - Milan Šváb

ve středu 17. května v 19.30
na závěr výstavy je připraven koncert
s názvem

"Mistři českého a německého
baroka"

v provedení :
Jiřího Neradilka - trubka
Wendy Peterson - organ (keyboard)

Vstupné na oba koncerty :
\$ 10,- . koncese \$,-

Na všechny tyto kulturní akce vás
srdečně zvou organizátoři

SOKOL SYDNEY

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest

Sokolské kino Ponrepo

vás zve
v neděli 14. května v 15.00
na

český úsměvný film
KONEC STRARÝCH ČASŮ

který byl natočen na motivy románu
Vladislava Vančury
Režie : Jiří Menzel
Scenáři : Jiří Blažek
V hlavních rolích uvidíte :
Josefa Abrhama, Marianu Labudu,
Jaromíra Hanzlíka, Rudolfa
Hrušínského, Jana Hrušínského,
Jiřího Adamíru a další.
Po promítání lehké občerstvení
Vstupné dobrovolné

Do svého kalendáře si poznamenejte
další program kina Ponrepo, protože se
jedná o mimořádný film, který by
neměl ujít vaší pozornosti.

v neděli 18. června v 15.00
uvedeme

"Rozmarné léto"

který byl rovněž natočen podle námětu
Vladislava Vančury.
Režie : Jiří Menzel
V hlavních rolích uvidíte :
Rudolfa Hrušínského, Jiřího Menzla,
Milu Myslíkovou a další.
Vstupné dobrovolné



COUNTRY CLUB

320 Devonshire Road, Kemps Creek

vás zve
v sobotu 13. května ve 20.00
na

Maminčin večer

Hrají Česko-moravsko-slovenské
hvězdy pod vedením J. Neradika.
zpívá J. Kozumplik
Bohatá tombola, v průběhu večera
vystoupí paní Shirlee s partnerem.
Informace :
J. Rutar - 610 3267
J. Hanousek - 607 8883

v neděli 28. 5. v 11.00

bude sloužena

Mše svatá

Znovu připomínáme, že každou sobotu
a neděli je klubovní restaurace
otevřena od dvanácti hodin.
Vynikající kuchyně zajištěna.

ROZHLAS

Česká hra v australském
rozhlase

V neděli 11. června v 15.05 v odpoledním
pořadu Fictions bude rozhlasová stani-
ce ABC Radio National vysílat hru dr.
Járy David Moserové "Dopis do
Wollongongu". Autorku mnozí z nás po-
znali osobně při jejím působení jako
velvyslankyně ČR v Austrálii. Hra byla v
Austrálii napsána a scénickou premiéru
měla v Sydney. Rozhlasovou podobu s
autorkou v hlavní roli natočil ve studiu
Českého rozhlasu v Praze Jaroslav
Kováříček, který rovněž složil ke hře
hudbu.

Stanice ABC Radio National
uvádí v úterý večer 6. června v 21.30 v
serii "Biografie" umělecký portrét Jaro-
slava Kovářičky, českého režiséra, který
působí momentálně v Austrálii.

V přípravném stadiu jsou i další pořady,
které by mohli naše čtenáře zajímat:
Bude to hra české autorky Jeleny
Kohoutové "Smrt motýla" a výběr z poesie
Jaroslava Seiferta.

CESTA EGYPTEM

"Navštivte Abu Simbel"

Dagmar Balcarová

Tento nápis nás provázel ve městě i na lodi, ale já už jsem byla stejně rozhodnutá, že si Abu Simbel nenechám ujít. Rychlé počítání času i "LE" dopadlo (zatím) dobře, třebaže cena za půlhodinku letu tam i zpět byla do nebe volající, ale když se našinci poštěstí vidět Abu Simbela ve skutečnosti, a ne jen na obrázku, nebo v televizi? A naše loď odplouvala teprve ve dvě hodiny odpoledně.

Očekávala jsem velkou účast turistů, ale tak strašný nával přece jenom ne. Inu, Abu Simbel je ohromná atrakce, lákající všechny turisty světa, a přispívající k těm bůhvi kolika miliónům ročně, které přináší státu turismus.

Mnozí z nás si pamatují dobu, kdy se v šedesátých letech stavěla Aswanská přehrada, a ti mladší o tom vědí ze školy, a pokud tehdy chyběli ("...sssím, pane profesore, já jsem včera nemohl(a) přijít do školy, mně bylo hrozně špatně..."), určitě slyšeli nebo četli o Abu Simbel. Šlo o chrám a vzácné sochy, vytesané z kamene, které stály v cestě při budování této ohromné přehrady. Slavná památka na pradávnu minulost musela ustoupit moderní současnosti, ale lidé nedopustili, aby zmizela úplně z povrchu zemského. Bylo nalezeno vhodné místo, bezpečně vysoké nad hladinou jezera Násir, a vzdálené asi 300 km jihozápadně od Aswanu. Pak byla kolosální stavba chrámu a soch rozřezána na kvádry, které byly postupně dopravovány na toto místo, nazvané Abu Simbel, kde měla navždy najít důstojné prostředí. Zde byly jednotlivé kvádry sesazeny dohromady s tak úžasnou přesností, že na nich není absolutně poznat zásah lidských rukou. Kdysi stavěli předkové těchto lidí za primitivních podmínek pyramidy, chrámy a paláce k větší slávě Egypta. V moderní době zachránili jejich potomci jedinečnou památku na minulost, našťáuh už pomocí moderních strojů a technologie. Jejich zásluhou jsou dnes tyto sochy posazeny do kamenného útesu vysokých a divokých skal, jejich tváře obráceny k Nilu. Vládou kraji stejně majestátně, jako před více než 3,000 lety

vládli ti, jež tyto kamenné sochy představují Ramses II a jeho žena.

Ramses (též Rarnsse) II, zvaný Veliký, (1292-1225 před našim letopočtem) byl slavným faraónem 19. dynastie Nové říše. Za jeho vlády dosáhla Egyptská říše největšího rozmachu. Jeho manželka byla dcera krále Chetitů, což znamenalo politicky výhodný sňatek, Ramses II ukončil dlouhé války s Chetity a uzavřel s nimi mírovou smlouvu, která je první mírovou smlouvou, doloženou v dějinách.

Podle nové teorie se předpokládá, že Ramses II byl onen faraón, který pokořil Židy, a tedy ten o němž hovoří Bible (Exodus, i.II). To by také částečně vysvětlovalo, proč byl někdy nazýván "Faraón-utiskovatel", nebo "Faraón-tyran". Každopádně působil přísně a mohutně v té zvěšené, kamenné podobě. Stála jsem pod těmi sochami, a připadala si jak mravenček, který by mohl být snadno zašlápnut, kdyby se tak ta noha pohnula...

Na loď jsme dorazili právě včas, a při pozdním obědě jsem si všimla, že jsme už vypluli. Byl to zajímavý pohled na břehy Nilu. Levý břeh byl úplně pustý, nic než písek a trochu kamení - prakticky nebylo daleko k nubijské poušti - a na pravém břehu bylo plno života. Pluli jsme okolo lidských příbytkům, některých bohatých, některých skromných, a i takových, které vypadaly dost špinavě a uboze. Ty větší usedlosti měly hospodářské budovy postaveny zvlášť. U těch chudších, uplácených z bláta, bylo vidět, že lidé i zvířata žijí "pod jednou střechou", a oddělení pro zvířata bylo zřejmě to, kde kus té střechy chyběl. I v tom největším vedru lidé venku pracovali, a děti poskakovaly okolo. Sem tam bylo vidět rybáře v malých loďkách, plných děcek. Všichni nám vesele mávali, i ti naháč, kteří se koupali u břahu. Ženy se moc neukazovaly, jen sem tam bylo vidět maminku, jak si mačká nohy a hlídá přítom malého caparta, který se koupe okolo. Zvířat bylo všude dost, koně, krávy, osli, kozy, ovce, psi.

První zastávkou na naší plavbě bylo Kom Ombo. Šli jsme si prohlédnout chrám krokodýlího boha jménem Sobek. Bylo strašné vedro, ale našťásti ten chrám byl malý kousek od místa, kde loď zakotvila. Byl prostorný, s dlouhými sloupky isténami, popsány (tedy přesně-

ji potesanými) hieroglify. V jedné malé, dvěma oddělené a spoje osvětlené prostře, byla v kamenné prohlubni pod silným skleněným víkem mumie ohromného krokodýla, kterého jsem se doopravdy lekla. Vypadalo to tam jako v temném sklepení a navíc se tam skoro nedalo dýchat, a lidé se stále tlačili, tak jsem byla ráda, že jsem vypadla. Před chrámem, jak se dalo očekávat, bylo plno krámků a obchodníci neúnavně pronásledovali své oběti na cestě tam i zpět, řídíce se heslem "Šiď, jak můžeš". Ale tentokrát jsem byla bezesporu vítězem já! Jeden za mnou běžel se svým zbožím až na loď, a ubrus, který mi nabízel za 70 "LE", nakonec honem a rychle a rád prodal za 15, protože mu hrozilo vyhození z lodi, kde je přísně zakázáno "kšeftování" venku, když je plno obchodů uvnitř. Jenže tihle obchodníci si vždycky nějak najdou cestu - jak se brzy dozvíte.

Druhý den jsme kotvili v Edfu. Tentokrát jsme nešli pěšky, ale vezli jsme se v čemsi, co se vydávalo za kočár a bylo pyšně nazýváno "taxi". Byla to omšelá, rozdrbaná, skřipající potvora, ale ještě pořád dokázala dělat peníze. Měla čtyři kola, vpředu malá, vzadu velká, všechna se nejen točila, ale i kořábala ze strany na stranu. Na kozlíku seděl v bílém kaftanu a turbanu pyšný majitel tohoto dopravního prostředku i kobylky do něj zapřažené, která sebou pořád šila a vyhazovala nohy do stran. Do tohoto zařízení se nenastupovalo, nýbrž šplhalo, protože to nemělo stupátko. Místo tam bylo sotva pro dva, ale "pan řidič" se tam snažil nacpat pět malých, nebo čtyři velké lidi, každého za 15 "LE" (platí se předem). Na čem jsem to seděla, to nevím, muselo to být prasklé uprostřed, protože mne to pořád házelo na jednu stranu. Nebylo čeho se držet, a co se se mnou dělo, když se ta věc dala do pohybu, to se stydím napsat, protože bych se stala terčem posměchu všech čtenářů "Australských listů". Když to konečně zastavilo a mně se podařilo z toho vylézt (peníze se nevracejí), všimla jsem si, že všichni ostatní přijeli stejně vyjevení na konečnou stanici v dopravních prostředcích podobného kalibru, a s hrůzou jsem zjistila, že tou konečnou stanicí není chrám boha světla Hóra, ale místní bazaar. (A dál to nejede ?). Než jsem se vzpamatovála, byla jsem obklopena neúnavnými prodáváči, kteří se snažili

jeden druhého překřičet: "Račte vstoupit, madam to co mám já, to jinde nenajdete.....atd", a smlouvání začalo podle vžitých pravidel kulantních obchodníků všech bazarů v Egyptě. Tentokrát jsem z toho vyšla na hlavu poražena. Nejen, že jsem rezignovala ("třeba se to bude k něčemu hodit"), ale dokonce jsem ani neodolala všudepřítomným dětičám, motajícím se každěrně pod nohama a kvídicím: "Lady, (případně mister), dejte nám nějaký bakšiš, když jsme takové hodné dětičky a pomáháme tady" - (zapomněly dodat "místo školy honit a "očesávat" turisty"). Co se v mládí naučíš.....

K tomu chrámu boha Hóra jsem se vydala pěšky. Nebylo to ani moc daleko, a hlavně byl tam klid. Jak jsme si již říkali při prohlídce chrámu bohyně Isis v Philae, podle egyptské mythologie byl Hórus synem boha podsvětí Osirise a jeho sestry a manželky, bohyně života a zdraví, Isis. Často byl zobrazován sesokoli hlavou. Chrám v Edfu byl postaven za staré říše podle návrhu vědce a architekta Imhotepa, který též navrhoval stupňovou pyramidu Zoserovu. Ruiny chrámu Hórova jsou velké, prostorné a poměrně zachovalé, obsahující cenné reliéfy a nápisy.

Pár mladých odvážlivců riskovalo cestu zpět "taxikem", ale já jsem se přidala k těm ostatním, kteří v tom vedru zvolili raději zdravotní procházku, a rezignovaně šlapali, s láhví teplé minerálky stále po ruce, a s vidinou dobře vychlazené "Stelly" před sebou.

Toho dne měla plavba končit v městečku Esna. Asi dva kilometry před přístavištěm se najednou strhl křik, postupně přecházející ve strašný řev, který bylo slyšet i přes zavřená okna kajuty. Okamžitě mi skočili do hlavy teroristé (kterými mne doma před odletem strašili), párající zaživa nějakého turistu, a potom příjemnější alternativa, že se porvalo mužstvo lodní posádky, a to se mne netýká. Kolem naší lodi začaly lítat jakési podivné zachumlané balíky, vrhané zespod. Z okna kajuty jsem zahlédla, že naše loď byla ze všech stran obklopena lodičkami s nákladem vřeštících lidí a ještě něčeho. Zaznamenala jsem také, že cosi, zabalené do smotaných plastických pytlíků bylo vrháno shora, a že ti lidé v lodičkách pro to skákali do vody, když se jim to nepodařilo zachytit. V tom okolo nás plula proti proudu druhá loď, která byla okamžitě také obkličena, řev se

stupňoval, a já jsem konečně poznala, oč jde. Byli to obchodníci, kteří naložili do svých lodiček plno všelijakého zboží a rozjeli se zákazníkům naproti. S ohromnou zručností a úžasnou přesností vyhazovali zboží na palubu, aby si je ctěný zákazník mohl prohlédnout, a to řvání znamenalo snahu překřičet konkurenci. Ty menší zásilky, co létaly shora dolů, obsahovaly peníze, z balistických důvodů zatížené prázdnou láhví od "Stelly", a to vše bylo zabaleno do plastických pytlíků.

Když jsme konečně zakotvili v městečku Esna, bylo už na řece hluboké ticho. Obchodníci v lodičkách zmizeli tak rychle, jak se předtím objevili. Ten večer nás kapitán požádal, abychom všichni přišli k večeři "výmědění" po arabsku. Bylo to velice veselé, někteří turisté se vymaškařili tak dovedně, že nebyli k poznání. Také já jsem na sebe navěšela plno věcí, abych vypadala dostatečně arabsky. Konečně se mi k tomu hodilo všechno, co jsem si koupila na bazaru v Edfu, i když jsem se předtím na sebe skoro zlobila, že jsem si tam ani trošku nezasmlovala. Zřejmě mně zážitek s místním "taxikem" připravil o všechnu energii.

(pokračování příště)

Z tajů krás české řeči

Jedním z nejpozoruhodnějších tajů české řeči je její vlastnost dávat přízvuk jedině na první slabiku slov. Kromě slovenštiny je to jediná slovanská řeč s touto vlastností, a slovenštinu v této souvislosti třeba pokládat ze dvojče češtiny. Polština dává přízvuk na předposlední slabiku slov, v ruštině a v ukrajinštině se přízvuk mění podle potřeby a zvyku. Také řeči románské a geránské mají přízvuk nepravidelný, a z ostatních v Evropě snad jenom maďarština též zdůrazňuje první slabiku.

Je to pravidlo železné a nepřipouští výjimek. Ba přesouváme dokonce přízvuk na předložku, pokud slovu předchází, a ani toto pravidlo nemá výjimek. Hovoří-li Čech jinou, nečeskou řečí, aplikuje automaticky pravidlo první slabiky i na přízvuk v té řeči, takže vyslovuje cizí slova naprosto nesro-

zumitelně. Rozumí mu pak jen jiný Čech. Čech používající jiné řeči se musí neustále kontrolovat a být ve střehu, aby dával slovům správný přízvuk, a trvá na něm dlouho to zvládnout.

Další takovou českou zvláštností je rozlišování mezi přízvukem a délkou slabik. To kromě češtiny zase dovede jen její dvojče, slovenština, zatímco cizinci si na délkách a jejich změnách lámou jazyky. Slovo "neznásobitelný" například nevysloví Angličan ani po padesátém pokusu, protože není právě schopen rozlišit délku od přízvuku. Nenapodobitelný, ziskuchtivý, zadržovaný, zbedněný, prožluklý, neslyšitelný, doorávat, panáčkovat, nezadatelný - to jsou jazykolamy cizích adeptů češtiny.

Nedávno jsem se snažil telefonovat jistě Magdaleně. "May I speak to Magdalena?" - tak jsem to musel říci. Ale můj protějšek ne a ne pochopit. Až po mnoha pokusech mu problesklo - "Ah, you mean Magdalena!" My tedy zase nechápáme, proč nechápou "oni". A proto je obvykle snadné vyhnánout Čecha hovořícího jinou řečí. Frštanď? Věru, my zdůrazňujeme a zpřizvučujeme "r" i v brčálu, škrtu, brblání a brnkání. Ale zase jen my a Slováci. Však známe hrůzu Anglosasů z vyslovování "Brna".

A přece jsou mezi českými dialekty dva s přízvukem na neprvní slabiku - lašský a v daleko menší míře dialekt jihočeský. Kde jsme k tomu přízvuku na první slabice přišli je tedy skutečným tajem. Češtinu to nezkrášlovalo, ba naopak. Ale i to patří k české individualitě.

B.Š.

PLAVČE, VRAŤ SE !!
Vše odpuštěno, loď se potápí,
piráti se dobývají na palubu.

PERLY A PERLIČKY PILARSKÉ

Vřel cirkus jako váza přeplněná. Dav čekal. Do arény vešla žena... Již nechvěla se. Jen bledla v lici když užřela ten zástup jásařící... Tak nějak bychom mohli parafrázovat českého klasika. Naše žena se však asi vůbec nechvěla a když užřela ten zástup jásařící musela si být jistá srdečným přijetím a dlouhotrvajícím potleskem. Bez dlouhých okolků se vyšvihla na podium sydneyjské sokolovny a hned to jelo. A jelo to skoro dvě hodiny non-stop. Mělo to tempo a mělo to šmrnc, ne-li dva, a bylo to originální. Kdyby člověk o Evě Pilarové nevěděl vůbec nic, hleděl by na štihlou mladistvou, veselou divčinku s vybraným smyslem pro rytmus. Jako by tahle zpěvačka ani nedovedla stárnout.

Šansony se jí linuly z hrdla ráz na ráz a na českou umělkyni z Prahy jakoby sydneyjský březzen ani nepůsobil. Horko sem horko tam, ona jakoby nepodléhala vlhku a únavě - a my dobře víme, jak březnové vlhko si dovede s Evropany zaláskovat! Naše svěží, usměvavá elegantní hvězda vše to překonávala na jedničku, ani náznak únavy. Že by ji inspiroval Tyršův duch přímo ze švédských žebříků a žiněnek prostupující rozlehlé prostory sokolovny? Ta Eva Pilarová jakoby vůbec neměla dech, jakoby vůbec ani dýchat nepotřebovala.

A sokolovna byla plná, plničká. Právě tak vřele byla přijata naše vzácná šansoniérka v Československém Country Clubu a v Canbere, a návštěva předčila očekávání. Aplaus nebral konce a když se starosta bratr Zahrádka pokoušel o závěrečný projev nedbaje umělciných pokusů o další "encore", byl jaksi opět a opět vrhán zpět z podia, až nakonec přece jen zvítězila jeho vůle s umělkyní se oficiálně rozloučit. Je ovšem třeba spíše pomlčet o akustických podmínkách sydneyjské haly - je to akustika téměř nulová. I z třetí řady bylo těžko sledovat zpívaná slova, ale hlediště přesto tleskalo a zpívalo spolu dobře známé melodie z let šedesátých. Nu prostě panovala láska nebeská, ta všechno prolínala,

mírnila, napravovala, konejšila a vyrovnávala.

A to píáno? Jedna báseň! Sydneyjský našinec už teď ví, proč Eva Pilarová trvala na svém vlastním pianistovi, a proč ho sem importovala přes sedm moří a oceánů. Je s mistrem Miroslavem Chytillem sezpívaná a sehraná, srytmizovaná a sladěná jako by to byla hudební dvojčata, Mistr Chytil má také zaslužený podíl na úspěchu představení. On fungoval i když na pár minut Eva zmizela z jeviště. Chopil se harmoniky a hlediště s ním zpívalo od Slováčka po Hašlera....

Sydneyjská jazyková tvrdí, že Eva Pilarová by byla ráda vystoupila v Tasmanii, v dolním konci Austrálie a světa vůbec, jejíž zrádné vody hrozí českým diplomatům utopením. Ale co se nepodařilo napoprvé, to jistě pokyne při dalším zájezdu obou umělců do pusťin australských.

V besedě při večerní pořádané na její počest na University of New South Wales pražská umělkyně prozrazovala jedno tajemství za druhým, jak se školoila v Brně zprvu na operní zpěvačku, jak ji jakýsi Pilar unesl na Zábradlí do Prahy, co má a nemá ráda, a jak vlastně došlo k australskému turné zásluhou Josefa Škvoreckého a Jany Reichové a nakonec i sponzora Petra Vitka. Dokázala nám, že je i neúnavnou vypravěčkou.

Ještě než nás Eva Pilarová opustila, zúčastnila se zahájení výstavy českých a slovenských umělců v Sydney, a při návštěvě prezidenta Havla předzpívala pro naplněnou Sokolovnu státní hymnu. To si jistě kdysi v šedesátých letech nepředstavovala, že bude jednou zpívat mezi klokany pro nás australské Čechy. Co melodie to bombónek, a Eva Pilarová je umí servírovat s nevyrovnatelným šarmem. Nu a, vážení pánové a bratři v hledu, je věru co poslouchat, o to jako ne, ale je také nač se dívat! To jen šeptem a čertem a potají, Vančura by řekl "kradí", ale ta Pilarka vám je kus. I když je ji jakoby jen kousek.

Bořek Šindler - lovec perel

ANEKDOTY A SEMTAMFÓRY

Nechápu, proč se kněži nesmějí ženit. Vždyť jsou to právě ženatí, co musí mít svatou trpělivost

Starý mládenec je muž, který měl vždycky u žen velkou smůlu. - Anebo z pekla štěstí.

Monogamie má hodně společného s bigamií. Často velice brzo muž zjistí, že má o jednu ženu víc, než je zdravé.

Není radno býti člověku samotnému. Už ve dvou je to lepší a ve třech se dá dokonce hrát mariáš.

Je sice pravda, že láska je slepá, ale sousedé - ti všechno vidí moc dobře.

Pak prý, že příležitost se neopakuje! Můj soused jezdí na služební cestu každý týden.

Nejvíce neštěstí na světě má na svědomí štěstí u žen.

Nemůžete-li získat lásku ženy, snažte se alespoň na ni najít nějakou chybu.

Když se člověk ocitne v jámě lvové, měl by vědět, zda je krotitel či oběd.

Že je zahálka matkou neřesti ví každý, ale kdo je otcem?

Je nesmysl, že z boxu se blbne, co já jen znám lidi, kteří v ringu v životě nestáli.

PO UZÁVĚRCE:

SOKOL SYDNEY

Crattan Crescent, Frechs Forest
vás zve
v sobotu 27. května ve 20,00
na

SOKOLSKÝ PLES

Hraje kapela Vojty Ciny
Vstupné : \$ 6.- penzisté
a stud. -\$ 3.-
Úbor společenský

DESKTOP VIDEO

Použití této technologie vám dovolí editovat vaše vlastní video-filmy velice profesionální cestou. Můžete vytvářet všechna kouzla a technické triky, které obdivujete na televizní obrazovce. Jste omezeni pouze vlastní fantazií.

S jedním VCR, televizí, počítačem a našim zařízením si můžete převést část videa na 'hard disk'. A pak můžete tvořit zvukové nebo obrazové efekty. Na příklad splynout z jednoho obrazu do druhého (více než 90 možností), můžete snadno vytvářet neobvyklé titulky, měnit tváře lidí použitím 'morphing' efektu, zkrátka možnosti jsou neomezené.

Za slušnou cenu dostanete systém, který vytvoří video v kvalitě normální televize nebo VHS camery.

Další informace : (02) 636 1873

APPLIED COMPUTER SYSTEMS



APPLIED COMPUTER SYSTEMS (Australia)

Nabízí systém vytvořený zvlášť pro vás! (viz obal)

MULTIMEDIA

Capture video in real-time to your hard disk. Editing with special effects and sound. Playback under Windows in true colours. Full motion CD video playback.

TV-VIDEO

Live TV on your PC. Capture single frame at 320 x 240. Tiling or photo retouching. Full motion sequencer. Record to tape in S-VHS quality.

VIDEO-PRO

Linear or nonlinear editing. Quality of output up to Betacam. Time code for single frame accuracy. Adjustable compression digital recording.

VIDEO 'Prezident Václav Havel v Sokole Sydney,
které bylo natočeno díky spolupráci Sokola,
si můžete objednat: (02) 636 1873, cena \$15.-
Poštovné v NSW \$2, v ostatních státech \$3.-



Prezident V. Havel
v
Sokole Sydney

HABER - PILOT
Pty Limited
PRODUCTION



Prezident Václav Havel v Sokole Sydney



27. března 1995



HABER - PILOT
Pty Limited
PRODUCTION

AUSTRALSKÉ LISTY měsíčník

Vydává: **HABER - PILOT Pty Limited**
A.C.N. 002 830 613
7 Boonah Street
WENTWORTHVILLE
NSW 2145
Tel. (02) 636 1873
Fax. (02) 631 2024

Vedoucí redaktorka:

Jana Haberová a redakční kruh

Názory redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem příspěvků.

Uzávěrka dalšího čísla vždy dvacátého každého měsíce.

BANNERMANS

The Solicitors

**Česky mluvící solicitor/ právník a
advokát vám nabízí služby**

Obrátte se s důvěrou, poradíme vám ve všech
právních otázkách, včetně právních problémů v
České a Slovenské republice.
Vynikající znalost českého a australského práva.
Ceny jsou bezkonkurenční!

Kontaktujte: Vladimír Gazdík

Phone: (02) 891 4677
Fax: (02) 689 3849
Mobile: 015 274 734
Večer: (02) 805 0128
Soboty: (047) 876 336

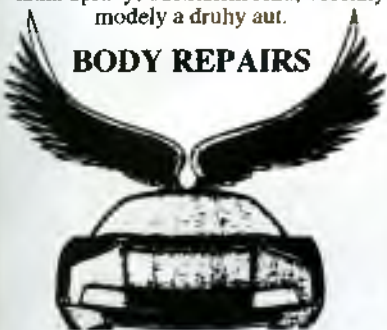
Bannermans Solicitors - Suite 49/2 O'Connell Street
PARRAMATTA, NSW 2150

NEW AGAIN

PTY LTD

Opravy karoserie, nový lak, vnější i
vnitřní úpravy, odstranění rezu, všechny
modely a druhy aut.

BODY REPAIRS



7 b PERAK St. MONA VALE
telefon: 99 2595



Stěhování nábytku
Sydney - mezistátní - zámoří,
odborně zabalíme,
popřípadě uskladníme,
rozpočet i dobrá rada je zdarma,
pečlivě, spolehlivě, poctivě,
Hovoříme česky a slovensky.

TAX RETURNS

Tim Austin, F.T.I.A.
Registered Tax Agent

Poradíme vám v podnikání,
použijte naši účetní kancelář,
připravujeme daňové přiznání,
domluvíte si schůzku předem.

Další informace:
18 Hughes Ave.
Lawson 2783
Telefon: 047 591 782

Mluvíme česky a anglicky!

ALTMAN GUEST HOUSE

615 Cabbagetree Road,
Williamtown, Port
Stephens, NSW

vám nabízí ubytování ve dvou až
tříložnicových apartmánech

1 noc \$ 99.-
5 nocí \$450.-
7 nocí \$590.-

Pro členáře A.L. sleva 20%

Saunu, jízda na koni, tenisové kurty,
bazén se slanou vodou, klid, pohodu a
ještě mnohem víc vám může nabídnout
Port Stephens.
včetně návštěvy vinic a vinných sklípků

Další informace Dalibor nebo Gordana
(049) 65 15 40, mobile 018 49 67 26

Předplatné na **AUSTRALSKÉ LISTY** CENA \$2.60

Jméno _____

Ulice _____

Město _____ Stát _____

P.Code _____ Tel. _____

Vystřihněte a odešlete s poplatkem na

HABER PILOT Pty. Limited

7 BOONAH STREET

WENTWORTHVILLE NSW 2145

Předplatné - zaškrtněte

na půl roku ☐ \$15.60

na celý rok ☐ \$31.20



Shop 6, 176 Commercial Road, Prahran 3181

Ph. (03) 510 8717, (03) 510 2474

A.H. (03) 801 2796 Fax (03) 510 2482

Lic. No. 31446

ZAŘÍDÍME:

*Vaše cesty do celého světa.
Návštěvy z České i Slovenské republiky.
Cesty kolem světa. Ubytování, půjčování aut.
EURORAIL- vlakem po Evropě.
Cesty lodí, autobusové zájezdy.
Cestování po Austrálii a další.*

AUSTRALSKÉ LISTY
JEJICH BUDOUCNOST JE NA VÁS

LUBA SUSTEK

LUBA NOMINEES P/L TRADING
AS PAINT SPOT
DISTRIBUTORS OF PAINT
AND PAINTERS' SUPPLIES

Ph: 557 4109, 557 2863
Fax: 557 4924

378 Centre Rd, Bentleigh 3204

BENTLEIGH PAINT SPOT



APPLIED COMPUTER SYSTEMS (Australia)

Nabízí systém vytvořený zvlášť pro vás! (viz obal)

MULTIMEDIA

Capture video in real-time to your hard disk. Editing with special effects and sound. Playback under Windows in true colours. Full motion CD video playback

TV-VIDEO

Live TV on your PC. Capture single frame at 320 x 240. Tinting or photo retouching. Full motion sequencer. Record to tape in S-VHS quality.

VIDEO-PRO

Linear or nonlinear editing. Quality of output up to Betacam. Time code for single frame accuracy. Adjustable compression digital recording.

**Chcete vymalovat dům,
zkrášlit byt?**

**Využijte služeb české firmy,
která nabízí všechny služby
pro malíře,
spolu s radou odborníků.**

volejte: 03 557 4109, 03 557 2863



**CZECHOSLOVAK
AIRLINES**

FLY OK FLY ČSA



**POHODLNÁ CESTA DO
PRAHY A EVROPY
S VÝBORNÝM SPOJENÍM ZE
SINGAPURU A BANGKOKU
ZASTÁVKA V HONG KONGU MOŽNÁ**

Kontaktujte naše cestovní kanceláře nebo přímo:

**CZECHOSLOVAK
AIRLINES**

Suite 809, AUSTRALIA SQUARE TOWER, SYDNEY
P.O. BOX 11110, AUSTRALIA SQUARE, NSW 2000
TELEPHONE: 247 6196 FACSIMILE: 232 1713